

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

DÜNYA

EMEĞİN OLACAK

• Ulusların Kendi
Kaderini Tayin
Hakkı Ve Şovenizme
Karşı Mücadele

• İşçilerin
Emekçilerin
Mücadele Birliği
Örülüyor

• Tekel
Eylem
Güncesi

• Çemen Tekstil
İşçisinin
Öfkesi
Patladı

• Marmaray
İşçileri De
Kavga
Meydanında!

ÇEMEN TEKSTİL İŞÇİLERİ / ANTEP / OCAK-2010

İSTANBUL İTFAİYE İŞÇİLERİ
Açlık Grevi OCAK-2010

2010 Kavgamızın Başkenti İstanbul
Etkinliği

ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI VE ŞOVENİZME KARŞI MÜCADELE

Kürt Ulusal Sorunun Devrimle Bağı

Ulusal sorunun varlığı, ulusal çelişkiler devrimi besleyen, onu sürekli gündeme getiren güçlü bir etkidir. Çözülmediği sürece, devrimi sürekli gündeme getiren bir etken olmaya devam edecektir; çözülmesi durumunda ise, bu, sadece sınıfsal (toplumsal) kurtuluşun yolunu açması anlamına gelir.

Devrimde, tarihi bir bileşke olarak, sayısız insanın özlemleri ve istekleri bir araya gelir. Devrim de bunların gerçekleşmesini ister. Kürt halkı, ezilen bir halk olarak, özgürlüğe dair özlemleriyle bu devrimde yerini alır. Kürt ulusal sorunu anlaşılmadan, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş hedefi ve mücadelesi kavranmadan gündeme gelen devrim, tam anlamıyla bilince çıkarılamaz.

Devrimde farklı çelişkiler birleşmiş, üst üste binmiş ve bir çelişkiler yumağını oluşturmuştur. Bu yüzden bu topraklar, bir devrim toprağı durumuna gelmiştir.

Bir yandan kapitalizmin temel çelişkisi olan proletaryayla burjuvazi arasındaki emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi, bir yandan ezilen ulus ve halklarla ezen ulus arasındaki, ulusal çelişkiler ile emperyalizmle halklar arasındaki çelişki ve kitlelerin demokratik eğilimiyle, her tür çağdaş gelişmeyle tam bir çatışma içinde olan devletin anti-demokratik karakteri arasındaki çelişki, devrim denen tarihi olayı oluşturuyor. Toplum, önündeki sorunların çözümünü kendi içinde taşıyor. Devrim, çelişkilerin çözümüdür.

Kürt ulusal sorununun varlığı ve yarattığı çelişki, ulusal çelişki, devrimci mücadeleyi her zaman canlı tutmuş, ona güç katmıştır. Enternasyonalist devrimci hareket, ulusal sorunu devrimi besleyen çok önemli bir etken olarak görmüştür. Kürdistan devrimci hareketi, birleşik devrimin güçlü bir bileşenidir. Ulusal çelişki, devrimin başarıya ulaşması için en iyi bir şekilde değerlendirilmelidir. Türkiye egemen güçleri, ulusal sorunu hiçbir zaman gerçek anlamda çözemeyecekleri için, ulusal çelişkiler, çözüm için devrimi dayatacaktır. Devrim, çelişkilerin çözümü olarak her yönden kaçınılmazdır ve zorunludur.

Şovenizme Karşı Mücadele

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini tutarlıca savunmanın bir yönü de, şovenizme karşı mücadeledir. Türk şovenizmini teşhir etmenin, onun kitleler üzerindeki etkisini kırmanın en etkili yolu, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini savunmaktır. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı savunulmadan, ulusal-toplulukların ulusal-demokratik hakları savunulmadan, Türk şovenizmine karşı aktif bir mücadele yürütülemez. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı savunulurken, ilkeli, tavizsiz ve uzlaşmaz bir çizgi izlenmeli. Ancak bu çizgide gidilirse, şovenizme karşı başarı sağlanır.

Şovenizme karşı mücadele, emekçi kitleleri, ezilen halkları sermaye egemenliğini devirme savaşımında, devrimde birleştirmek için çok önemlidir. Sermaye sınıfı, egemenliğini sürdürmek için, şovenizm silahını sonuna dek kullanıyor. Burjuvazi bu çok eski ve paslı silahıyla emekçi kitleleri birbirine düşürüyor, onları bölüp parçalıyor. Şovenizm kitleleri sermayeye karşı mücadelede güçsüz düşürür. Ezilen halkla, ezen ulus halkının, kendi kurtuluşları önünde engel olan aynı ve ortak düşmana karşı ortak hareket etmesini engeller. Şovenizme karşı mücadele, halkların kurtuluşu ve birlikte mücadele etmesi için zorunludur.

Şovenizm, ezen ulus içinde, toplumun bütün kesimleri üzerinde etkide bulursa da, maddi temeli olmayan, sınıfsal içeriği olmayan, yani sınıflar üstü bir ideoloji değildir. Şovenizm, kapitalizm temeline dayanır, burjuvaziye hizmet eder. Buradan şu sonuç çıkar: Şovenizme karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeleden, sermaye egemenliğini devirme mücadelesinden ayrılmaz. Şovenizme karşı mücadeleyle birlikte alınırsa başarılı olur.

Türk şovenizmi, diğer ulus ve ulusal grupları kendi potasında eritmeyi, onları asimile etmeyi amaçlıyor. Türk şovenizminin diğer milliyetlere karşı politikası, daima böyle olmuştur. Bu amaca ulaşmak için, diğer milliyetlerin varlığını yadsıma, onları aşağılama gibi her yonteme başvurmuştur. Bunun yanında, halkları birbirine düşürme, sürekli bir yöntem olarak kullanılmıştır. Diğer halkları Kürt halkına karşı kıskırtmak, Türk şovenizminin öne çıkardığı bir politikadır. Türk şovenizmini ve ırkçılığı teşhir etmenin ve halkları bunun etkisinden kurtarmanın en iyi yolu, şovenizme karşı proletaryanın enternasyonalizmi temelinde, uzlaşmaz bir mücadele vermek; Ulusların Kendi Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını tavizsiz savunmak; bütün halkların ortak düşmanının Türk

Türkiye'deki sosyal-şoven ve sosyal-yurtseverlerin bazıları Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı savunuyor. Peki nasıl savunuyorlar? Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı şartlara, durumlara bağlayarak savunuyorlar. Oysa ki, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı koşulsuz olarak savunulmalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı koşulsuz, devredilemez ve yalnızca ezilen ulusun kullanacağı bir haktır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ile bunun somut koşullardaki pratik uygulanması birbirine karıştırılmamalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, ayrılma hakkı olduğu halde, onu sadece "birlik" yönünde ele almak da sosyal-şovenizmdir. Bu birliğin gönüllü, eşit, özgür bir birlik olması için, ezilen ulusun ayrılma hakkını bir ön koşul olarak kesin içermelidir. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı bağımsız devlet kurma hakkı dahil olarak görülmez ve savunulmazsa, bu ilke özünü yitirmiş olur.

Başyazı

sermayesi ve faşist devlet olduğunu göstermektedir.

Sosyal Şovenizm ve Sosyal Şovenizme Karşı Mücadele

Sosyal-Şovenizm, burjuva şovenizminin, egemen ulus şovenizminin etkisinde kalmaktır. Lafta sosyalist, özde ise şoven olmaktadır. Sosyal-şovenizm, sosyal-yurtseverlik, başka uluslarla savaşta anavatan anlayışı olarak öne çıkar. Türkiye'de bu anlayış kendini, "Bu Memleket Bizim" sloganıyla ifade ediyor.

Bir burjuva ulus, başka bir ulusla savaşta tutuştuğunda, sosyal-yurtseverlerin yaptığı, savaşan diğer ulusa karşı, kendi burjuva ulusu, yani kendi burjuvalarının yanında, "vatan savunması"na katılmaktır. Sosyal-şovenizm, sosyal-yurtseverlik kendini çeşitli biçimlerde ortaya koyabilir. Bu politikanın özü, emekçi kitleleri, burjuvazinin çıkarları için harekete geçirmektir; savaşan ülkelerin emekçilerini, halklarını, egemenlerin çıkarı için birbirine kırdırmasıdır.

Böyle bir durumda, enternasyonalist proleter politika ise, gerçek düşman içeridedir anlayışından hareketle, kendi burjuvazisine karşı iç savaşı yükseltmektir. Burada temel marksist anlayış: Proletaryanın vatani yoktur belgisini yükseltmektir.

Türkiye'deki sosyal-şoven ve sosyal-yurtseverlerin bazıları Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı savunuyor. Peki nasıl savunuyorlar? Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı şartlara, durumlara bağlayarak savunuyorlar. Oysa ki, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı koşulsuz olarak savunulmalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı koşulsuz, devredilemez ve yalnızca ezilen ulusun kullanacağı bir hak. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ile bunun somut koşullardaki pratik uygulanması birbirine karıştırılmamalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, ayrılma hakkı olduğu halde, onu sadece "birlik" yönünde ele almak da sosyal-şovenizmdir. Bu birliğin gönüllü, eşit, özgür bir birlik olması için, ezilen ulusun ayrılma hakkını bir ön koşul olarak kesin içermelidir. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı bağımsız devlet kurma hakkı dahil olarak görülmez ve savunulmazsa, bu ilke özünü yitirmiş olur.

Türk ulusu ve Kürt ulusu arasındaki ilişki, ezen-ezilen ulus ilişkisidir. Bu, var olan bir durumdur ve gerçektir. Ezen-ezilen ulus ilişkisi ve ezilen ulus gerçeği kabul edilmeden; bu gerçeğin bir sonucu olarak, Kürt ulusunun ayrılma hakkı kabul edilmeden, bütün uluslardan işçilerin en sıkı ve enternasyonalist birliği gerçekleşemez. Gerçekler olduğu gibi kabul edilmelidir. Ezilen ulus gerçeği, kendi gerçekliğini herkese kabul ettirecektir.

Leninistler, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla değerlendirirler. Yalnızca proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakılırsa, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı doğru olarak kavranabilir.

Türk Şovenizmi Kürt Halkı Üzerindeki Egemenliğini Sürdürmek İstiyor

Kürt halkı, ulusal-sınıfsal kurtuluşu yönünde, sonuçları ağır olan bir savaşa girdi. Savaş onyıllardır sürüyor. Savaş, büyük acılara ve büyük bedellere mal oldu. Fakat, son derece devrimci sonuçlar yarattı. Mücadelesiyle, gücüyle kendini dünyaya kabul ettirdi. Ancak bu, Kürt halkının ulusal kendi kaderini tayin etme hakkının tanıdığı anlamına gelmiyor. Şoven Türk egemenleri açısından bu hakkı tanımayacakları kesin.

İşbirlikçi tekelci sermaye ve emperyalizm, Kürt halk hareketi gibi devrimci bir hareketten kurtulmak istiyor. Onlar açısından Kürt devrimci halk hareketinden kurtulmak, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin baskısından kurtulmaktır. Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin iyice güçlenmesi ve zafere ulaşması ise, bölgede zincirleme bir devrimci etki yaratacaktır. Günümüzde her devrimin böyle zincirleme bir etkisi olur. Bölge ve dünyada böyle bir devrimci etki olacağı için, uluslararası sermaye şimdiden birleşik devrimin önünü kesmeye ve bastırmaya çalışıyor. Burjuvazinin "Kürt Sorunu"na yaklaşımı doğru kavranmalı.

Türkiye egemenlerinin amacı, Kürt halkının Türk halkıyla eşit haklar temelinde bir birliği değil, Türk ulusunun egemenliğini ve imtiyazlarını korumak ve güvenceye almaktır. Kürt halkı imtiyazlar peşinde koşmuyor; tersine, imtiyazlara karşı çıkıyor. Eğer iki ulus arasında bir birlik yeniden kurulacaksa, bu, ancak eşit haklar temelinde olabilir. Bu durumda bile, birlik, Kürt halkının ayrılma hakkını ön koşul olarak kabul etmelidir. Böylesi bir birliği ise TC'nin kabul etmeyeceği açık.

Bir şey daha açık: O da Türkiye egemenlerinin Kürt halkını teslim alma amacı. TC eğer UKH ile bir "barış" yapacaksa, Kürt halkının bundan hiçbir biçimde güçlenerek çıkmasını istemiyor. Aksine, Kürt halkının iyice güçsüz düşmesini, eylemci ve örgütlü yapısının dağılmasını istiyor. Zaten son dönemlerde artan saldırıların ve operasyonların amacı da bu. İstedikleri, "barış"a karşılık kölelik; bir kölelik barışıdır. Bu ise Kürt halkına hiçbir zaman kabul ettiremeyeceği bir şeydir. Kürt halkı ulusal baskıya, ulusal ayrıcalıklara ve köleliğe karşı, özgürlük için mü-

cadele veriyor. Ulusal-sınıfsal (toplumsal) kurtuluşu için savaşıyor.

Kürt Halkı Devrimci Bir Halktır

Türkiye'nin egemen güçleri, tekelci sermaye ve faşist devlet, ileri olan Kürt halkını, TC'nin geri sistemine sığdırmak, asimile etmek için ne denli uğraşırsa uğraşsın, bunu başaramaz. Kürt halkı yıllardır verdiği devrimci mücadele ve güçlü bir şekilde etkilendiği sosyalist düşüncelerle Türkiye'ye göre çok ileri gitmiştir. Dünyaya bakış, kültür ve sanat ve ileri bilinç biçimleri yönünden gelişkin bir noktadadır. Çok sık yapılan kültür ve sanat festivalleri tam anlamıyla kitlesel olarak gerçekleşiyor. Düşünsel ve teorik tartışmalara yine binlerce insan katılıyor. Kültür, sanat, bilgi edinme, inceleme-araştırma, tartışma alanında büyük bir ilerleme göstermiştir. Devrimci Kürt kadınının bilinç ve eylemde gösterdiği büyük sıçrama, bu halkın daha ileriye gitmesi için büyük bir ivme sağlamıştır.

Kürt halkı örgütlü bir halktır. Kendi kaderini kendisi yapmak, kendi tarihini bilinçlice yapmak için ileri halklar gibi bir örgütlülük sergilemektedir. Örgütlü mücadeleye geniş halk kitleleri katılmaktadır. Faşist devlet, Kürt halkının örgütlü yapısını ne kadar dağıtmak için operasyon üzerine operasyon yapsa da, giriştiği her saldırı sonuçsuz kalıyor. Kürt halkı her saldırıya daha güçlü bir mücadeleyle yanıt veriyor. Çok daha geniş kitleler örgütlü yapıya çekiliyor.

Kürt halkı ileri ve geniş örgütlü yapısıyla Türkiye'nin politik ve toplumsal sisteminin çok ilerisine, ötesine geçmiştir. Bu ileri örgütlü yapılanma, sosyalizmin dayanacağı bir yapılanmadır. Kürt halkı sosyalizmle yeniden örgütlenecek ve kesin daha ileri gidecektir. Bugünden, varolan geri yapıyla çatışma içindedir. Tıpkı Türkiye'deki devrimci halk kitlelerinin devrimci işçi sınıfının bugünkü toplumun çok ilerisine varmaları gibi. Kürt halkı da ileri konumuyla, Türkiye'nin burjuva sisteminin geri kalıplarına sığdırılamaz.

Bu yönde yapılan her saldırı, her baskı ve zorlama yeni ve şiddetli çatışmaları beraberinde getiriyor. Ezilen halkın ileri ve devrimci konumuyla, sistemin kalıplarıyla, toplumsal ilişkileriyle çatışması, TC ile UKH arasında bir "barış" olsa da sürecektir. Bu çatışma, birleşik devrimin zaferine dek sona ermeyecek.

Kürt halkı ileri, devrimci niteliğiyle tarihi ileri götürüyor.

C.DAĞLI

ÇİFTE TUZAK

Anayasa Mahkemesi, ordu ve AKP arasındaki iktidar çekişmesinde, tavrını askerden yana koymuştur?! Olaya bu gözle bakmak hatalıdır, safdilliktir. Birincisi, Mahkeme bu kararı, kozmik oda araştırması bitene dek bekletti. Öyle ki Genelkurmay yasanın iptalini bu kadar süre bekleten Mahkeme'ye karşı soğuk davranıyordu. Ve ikincisi AKP, yasanın iptaline neden olan çelişkileri ve pürüzleri, aradan geçen altı aya rağmen giderme yoluna hemen hiç gitmemişti. Beklendiği gibi AKP, Mahkeme'nin iptal kararına ne şaşırды, ne de tepki gösterdi.

Türk tekeli sermayesinin en dehşet verici kabusu ne olabilir? İşçilerin, hem de yüzbinler halinde, hem de siyasi başkent'in göbeğinde, hem de iktidara karşı bir genel grev için bastırması; bu isteğe kulak tıkayan sendika yöneticilerinin kürsülerini işgal etmeleri mi? Yaklaştınız. Eğer en dehşet verici kabus, gerçek bir halk devrimiyse, Ocak ayında Ankara'da yaşananlar, bu kabusu ne kadar yaklaştırdığını gösteren bir yol tabelasıdır.

Bu yangını söndürebilmek için ne panzerden sıkılan su, ne gaz ne de cop yeterli oldu. Her saldırı sokakları daha da biletti, daha da kalabalıklaştırdı. Her zamanki kuraldır: Baskı işlevini yerine getirmezse, bu kez politik çevirme ve tuzaklara başvurulacaktır. Öyle de oldu. Ancak bu kez, iki kat güçlendirilmiş, kapsamlı bir tuzak: Hem seçim, hem anayasa referandumu zokasıyla hazırlanan.

İşçi Tarihsel Rolüne Soyununca...

Ankara'nın ortasında nefesleri kesen bir kış soğuşuna rağmen, sendika patronlarının kösteklemelerine, polis panzerlerine ve gazına, her türlü yoksunluğa rağmen, işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir sıçrama gerçekleşti. Tekel işçileri, kapitalist sistemin sömürü ve baskısında, gelip gelip en son duvara dayanan ve artık daha fazla geri çekilme imkanı olmayan milyonlarca emekçinin duygularına tercüman oldular. Bu konumda kendilerini öfkeli ama çaresiz hisseden emekçilere, zorlu ve mücadelelerle dolu bir çıkış yolu olduğunu kanıtladılar. Bu yüzden tekel işçilerinin eylemi, ışığa yönelen ateş böcekleri gibi oldukça geniş bir kitle tarafından sahiplenildi.

Nihayet işçiler, 70'li yıllarda bile bir kez olsun çekilmemiş genel grev silahını parlatmaya hazırlanıyor; üstelik burjuva sendikacıların tüm engellemelerine rağmen! Ocak ayında buz gibi havada Ankara- Sıhhiye Meydanı'na toplanan yüz bin işçi, en son örneği 1991'de büyük madence grevi sırasında görülen, bir eylem biçimine imza atıyorlardı. Dayanışma için oradaydılar. Ancak kıdem tazminatı, emeklilik gi-

bi ortak konularda, bu kadar büyük işçi kalabalığı bir araya gelebiliyordu. Şimdi ise yalnızca Tekel işçileriyle dayanışma için oradaydılar. Dayanışma eylemleri, TİS dönemi grevlerinden ayrı olarak, işçi sınıfını "kendisi için sınıf" konumuna taşıyan en önemli dönemeçtir. Sınıfi bir cephe düzeni içinde toparlar, topyekün burjuva sınıfın karşısına çıkartır. İç savaşı ve devrimci durumun bu denli derin, olgun ve yaygın olduğu bir coğrafyada, işçi sınıfının aynı cephe hattı üzerinde buluşmasının ne denli büyük bir devrimci potansiyel taşıdığını, sermayedarlar çok iyi bilirler.

Sokakların ateşini düşürmek, en çok da bu nedenle bir zorunluluk olmuştu sermaye için. Üstelik, Kürt halkı bahar aylarına kapsamlı ve zafer umutlarıyla dolu serhıldanlar zincirine hazırlanıyordu ve Ankara'nın göbeğinde halkların mücadele birliğini pratikte ören Tekel işçileriyle beraber, gerçekten patlayıcı bir kokteyl oluşturuyorlardı.

Güçlendirilmiş Narkoz

Egemen sınıflar katındaki korku, şu olgudan kaynaklanıyordu. Bu ateşi düşürmekte, seçimler yeterli olamazdı. Öte yandan, sokaklar bu denli kızışmışken, yapılacak bir seçimin sonuçları düzen için daha da yıkıcı olabilirdi. Herhangi bir tekelci sermaye partisinin oylanması olarak alelade bir seçim demek, ameliyat olacak hastaya eksik narkoz vermek demektir. Fakat işin içine 12 Eylül faşist anayasasında bir takım değişikliklerin olanacağı bir referandum girerse, işte bu bir alternatif olabilirdi. En azından daha önce denenmemiş yeni bir narkozdu bu, geleneksel yöntemler işe yaramıyordu artık.

İşaret fişliğini İçişleri Bakanı Atalay ateşledi: "Önümüzdeki seçimler bir anayasa seçimi olacaktır" dedi. Ve hemen ardından referandum için hazırlık süresi 120 günden 60 güne indi. Yasa Meclis'te kabul edilirken, asıl bombalar patlamaya hazır bekliyordu.

Sırayı Anayasa Mahkemesi aldı. Neredeyse herkesin unuttuğu bir anda, askere sivil yar-

gı yolu açan düzenlemeyi iptal etti. Hemen aynı gün Taraf gazetesi, 2002 yılında vahşette sınır tanımayan bir darbe planına dair belgeleri yayımladı. Ölümü gösterip sıtmaya razı eden mesaj, adeta neon ışıklarıyla yazılıyordu: Darbeyi istemeyen, anayasal değişimlere destek olmalıdır. Bu mesaj, Balyoz'un en kanlı, en vahşi satırları eşliğinde verildi.

Ama belki de Anayasa Mahkemesi, ordu ve AKP arasındaki iktidar çekişmesinde, tavrını askerden yana koymuştur?! Olaya bu gözle bakmak hatalıdır, safdilliktir. Birincisi, Mahkeme bu kararı, kozmik oda araştırması bitene dek bekletti. Öyle ki Genelkurmay yasanın iptalini bu kadar süre bekleten Mahkeme'ye karşı soğuk davranıyordu. Ve ikincisi AKP, yasanın iptaline neden olan çelişkileri ve pürüzleri, aradan geçen altı aya rağmen giderme yoluna hemen hiç gitmemişti. Beklendiği gibi AKP, Mahkeme'nin iptal kararına ne şaşırды, ne de tepki gösterdi.

Sonuç itibarıyla, sokaklar bu denli kızışmışken, alelade bir seçim yeterli olamazdı, parlamenten narkoza, anayasal narkoz da eklenmeliydi. Anayasa Mahkeme'siyle Taraf gazetesini aynı sahnede buluşturan tiyatro oyunu, bu amaca yeterli hizmeti verdi.

Şimdi AKP, sözkonusu anayasal değişiklikleri, memur ve işçi sendikaları ile ilgili maddelerle çeşitlendirerek, Kürt halkının ilgisini çekeceğinin umut ettiği siyasi partiler yasasıyla süsleyerek, sokakların ateşini düşürmeye girişmiş bulunuyor.

Söylemeye gerek yok ki, bu planın işe yaraması ya da çöpe atılması, devrimci mücadelenin azmine, uyanıklığına ve cüretine bağlıdır. Gelip gelip son duvara dayanan ve nihayet sokak eylemleriyle çıkış yolunu bulmuş işçi ve emekçilere bu çifte narkozu yutturmamak zor olacak sermaye için. Fakat sermayenin destekçileri hiç de az değil. Parlamenten yolda yeni kulvarlar açan, her anayasa tartışmalarına balıklama dalan epeyce geniş bir oportünist hareketin varlığı düşünülürse, sermaye adına sevinmek gerek. □

TEKEL EYLEM GÜNÇESİ

42. Gün

Dün akşam yine nöbet tuttuk. Sabah 04.00'a kadar dayanabildim. Ama dün gece çok keyifli geçti. Gene halaylar ve türküler eşliğinde sürerken, Demokrasi Çadırı dediğimiz çadırımıza Türk-İş sekreteri Mecit Amaç eşi ve oğluyla birlikte geldi. Tabii işçiler Mecit beyi bulmuşken ahiret soruları sormaya başladılar. Yarın Memur-Sen'in kongresi var, başbakan orada konuşma yapacak, takip etmek lazım. TEKEL işçilerinin başbakanın uykularını kaçırdığını, bu yüzden başbakanın zehir zemberek çıkışlar yaptığını söyledi. Ama Mecit bey işçilerin daha kalabalık olması gerektiği üzerinde durdu. Bazı işçiler sinirlenerek hala gelmeyen işçi arkadaşlarımız var dediler. Bunun üzerine ben bir soru sordum Mecit beye. Almanya'dan sendikacılar gelmişti ve "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları atmışlardı. Oysa TEKEL işçilerinin birçoğu "enternasyonal"ın anlamını dahi bilmiyordu. Neden sendika işçilere yeterli eğitimi vermiyor. Şu anda bu işçilerin birçoğu seçimlerde AKP'ye oy vermişse ya da hala buraya eyleme katılmıyorsa, bunda sendikamızın eğitim eksikliği yok mu? Mecit bey bu konuda yeterince eğitim veremediklerini, bazen de eğitimlerde işçilerin bazılarının "siyaset yapmayın" diye kendilerini uyardıklarını söyledi. Gece saat 03.00'de sanatçı Burhan Berken geldi, çadırımıza konuk oldu. 3-4 parça söyledi. Gecenin o saatinde işçileri ziyarete gelmesi, yorgunluğuna rağmen parçalarıyla moral vermesi, hepimizin takdirini kazandı. Ayrıca sesi de gecenin sessizliğini adeta delip geçti. Zevkle dinledik kendisini.

Sabah gazetelere bakarken, çoğunun şu esnafın rahatsızlığı konusuna değindiği ve va-

liliğin esnaftan imza toplamak istemesine rağmen başaramadığı, hatta esnafın işçilerden memnun olduklarını söyledikleri yazıyordu. Bunlar küçük gibi görünen, çok önemli ayrıntılar aslında. Bu sistemle sorunu olan herkes, ama her kanattan, her renkten kesim burada. 40 yıl uğraşılsa bu kadar geniş kesimler bir araya gelemez. Ama şu an mıknaş gibi çekiyor burası ilgiyi. Mesela burada bir fotoğrafçı var, dükkanının önü işçilerin çadırlarıyla neredeyse kapalı, ama valilik imza toplamaya çalışırken adam demiş ki "ben en fazla 1-2 ay zarar ederim ama bu işçiler çocuk bakıyor, onlar kazansın da biz öyle de böyle de zaten ayakta kalırız." İşçilerden alkış almış. Bu sözler bu davranışlar unutulmaz.

Gece devriyesi atarken, birçok sivil polislin arabalarda uyuyakaldığını da gördük. Bu arada işçiler polislerle sohbet ediyor. "Ne düşünüyorlar, sizce ne olacak" diye fikirlerini soruyorlar. Hatta miting öncesi bir polis işçilerin soruları üzerine, "valla 20 binden az TEKEL işçisi gelirse işiniz yaş" demiş. Bazen de dönüp dolaştırıp işçiler konuyu Abdi İpekçi'ye getiriyorlar. O zaman polisler, "pardon amirim çağırıyor" deyip kaçıyor ya da çok mahcup, "kusura bakmayın" diyen bile olmuş. Ben ilk kez böyle şeylere tanık oluyorum. Tabii onların birer piyon olduğunu, aslolanın sermaye olduğunu, bunların sadece sermayenin çıkarlarını koruduğunu falan konuşuyoruz.

25 Ocak Pazartesi de destekler sürdü. Çaycuma Emek ve Demokrasi Platformu ziyarete geldi. Nevşehir Kolektifi geldi, yardım olarak ise elma getirmişler.

Bugünün ağır topu ise, aslında dün akşamdan gelen Avrupa Parlamentosu'ndan Alman bir

temsilciydi. Saat 12.30'da açıklama yaptı burada. Açıklamasında konuyu AHİM'e taşıyacaklarını, bugün saat 15.00'da Çalışma Bakanı'yla görüşeceklerini, konunun Avrupa Parlamentosu'na taşınacağını söyledi. Kürt sorunu ve emek cephesiyle ilgili konuların ancak mücadeleyle başarıya ulaşabileceğini söyledi.

Bugün ayrıca saat 14.00 sularında CHP'den Kemal Kılıçdaroğlu da buradaydı. Eğer çok kalabalık olmasaydı yanına gidip kendisine Kent AŞ. işçilerini sokağa atıp hangi yüzle ve nasıl buralara desteğe geldiğini soracaktık. Ancak hemen Türk-İş binasına girdi ve konuşmasını balkondan yaptı. Sanki birbirleriyle yarışır gibi, akşam saat 18.30'da da Mustafa Sarıgül de buradaydı. Adeta bir koruma ve şakşakçı ordusuyla gelmişti. İşçiler gülüyordu. "İyi iyi, geleni boş çevirmiyoruz. Bunu da başbakan yaptık" diyorlardı. Genel eğilim şöyleydi: Şu anda kim bizim eylemimize destek verse bizim için iyidir. Hem haber oluyor, gündemden düşmüyoruz, diyorlar.

Herkes yarın çıkacak sonucu merakla bekliyor. Sonuca göre açlık grevi tekrar başlayabilir. Ama bu haftadan sonra kimsenin izin sorunu falan olmayacak. Tüm işçiler burada olacak. Bakalım yarın 17.00'de sonuç belli olacak.

43. Gün

"Burası Tekel İşçileri Caddesi Olsun, Adımız Böyle Yaşasın!"

Dün gece saat 02.30'da uykuya yenik düştüm. Her gün gece nöbeti, soğuk, grip ve 43 gündür bu soğukta sloganlarla dışarıda olmak gerçekten hiç kolay değil. Benim gibi 43 günün 43'ünde de burada olan parmakla gösterilecek kadar az erkek işçi var, kadın işçi var mı bilmi-

yorum ama ben de rekora imza atacak olanlardanım! Hiç bir gün buradan bir yere gitmedim. Bu çok gurur verici ve bir o kadar fiziksel olarak zor bir eylem. Söylemek istemiyorum ama, bir kadın için soğuk çok daha kötü. Haftalardır gripliyim, sesim kısık, burnum akıyor, uçuklar çıktı yüzümde, geceleri burnumdan nefes alamıyorum. Buradaki işçilerin % 90'ı hasta, uçuksuz pek az kişi var. Öksürmeyen, sesi kısılmayan yok gibi. Tüm bedenimiz soğukta sanki dayak yemiş gibi oluyor. Dün gece en soğuk gecelerden biriydi. -10'u geçti mi bilmiyorum, ama çadıra kurduğumuz sobadan 10 dakika uzaklaşsak, ayaklarımız ellerimiz donmaya başlıyordu. Zaten yerlere dökülen sular hemen buz tutuyor. Gerçekten her açıdan tarihi bir eylemin içindeyiz. Gece yine etrafı kolaçan ettik. Ne olur ne olmaz diye. Ortalık sakin görünüyordu.

Sabah yine Eğitim-Sen'nin çorbasıyla güne başladık. En azından bu sefer yoğurt çorbasıydı, mercimekle bütünleşmişti bir ara eylem! Saat 11.30'da yine tüm kadın TEKEL işçileri Türk-İş'in önünde toplandık, sloganlarla Sakarya Meydanı'na yürüdük. Yol boyunca "Genel Grev Genel Direniş", "Anaların Öfkesi AKP'yi Boğacak", "AKP Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Geliyor Geliyor Genel Grev Geliyor, Gidiyor Gidiyor Bu Hükümet Gidiyor", "Ankara Ankara Duy Sesimizi Bu Gelen İşçinin Ayak Sesleri", "4C'ye Verin de Görelim Sizi, Siyasetçi Katili Yapmayın Bizi, Yıldırılmaz Bizleri Cezaevleri, Ölümüne Direnir Tekel İşçisi" sloganlarını attık.

Açıklamada Erdoğan'a seslenildi. "Nasıl bir ülkenin başkanı burada günlerdir bu soğukta gece gündüz bekleyen yıllarını çalışarak geçirmiş işçiler için, bu kadar kör, bu kadar kayıtsız kalabilir" denildi. "Başörtülü kadın TEKEL işçileri için, onlar TEKEL işçisi değil, parayla tutulmuş demiş başbakan. Hayır, bizler TEKEL işçileriyiz. Bizleri başörtülü başörtüsüz diye bölemezsiniz, biz özlük hakları için mücadeleden eden TEKEL işçisi kadınlar ve haklarımızı almıncaya kadar da burada direneceğiz" şeklinde açıklama yapıldı.

Bugün birçok kitle örgütü yemek yardımı getirmişti. Hatta Sinop'tan balık dahi gelmişti ve balık ekmek dağıtıldı. Öğleyin güneşin de açmasıyla, oldukça kalabalık bir ziyaretçi kitlesi oluştu. Sakarya'dan geçen herkes, kimi işçilerin "eğitim kampı" dediği çadırlara geliyor. Kimi kendi hemşehrilerinden başlıyor, kimi il il çadırları geziyor. Hatta bir işçi arkadaş, "Türkiye'yi karış karış gezmek hiç bu kadar kolay olmamıştı" dedi. Çünkü Malatya, Denizli, Diyarbakır, Batman, Sason, Kozluk, Samsun, Bursa, Adıyaman, Besni, İstanbul, İzmir, Tuzla, Hatay, İskenderun, Muş, Bitlis, Trabzon, Tokat, Adana, Manisa, Siirt... Onlarca çadır var. Her biri ayrı bir kültür, her biri ayrı bir dünya. Ama

hangisine giderseniz gidin, sizi hemen buyur ediyor. Çay ve yanında birşeyler ikram ediyor. Tıpkı misafirlğe gitmiş gibi. Desteğe gelenlere işçiler çok çok sıcak davranıyor. Onları başüstü ediyor. Öğrencilere de çok alıştılar. Geceleri bazı öğrencilere işçiler sobaların üstünde süt kaynatıp içiriyor. İşçiler bu yoğun ilgiden çok mutlu, bu sevgi bu ilgiyle her şeyi yapabilir. Hayatlarında belki de ilk defa böyle saygı, böyle ilgi, böyle bir sahiplenmeyle karşılaşıyorlar. Çok mutlular, kararlılıklarını arttırıyor bu yoğun destekler. O nedenle birileri hop oturup hop kalkıyor, aklına gelen her şeyi söylüyor. İşte sonuç, kendi mezar kazıcıları için kimsenin yapamayacağı maden değerinde bir hazine yarattı. Sakarya Caddesi'ne artık TEKEL İşçileri Caddesi densin diye düşünmeye başladık. Hatta bazı işçiler, "evet TEKEL'i bitirdiler ama bu eylemle adımız yaşar" dedi.

Bugün 26 Ocak Salı. Yani 17.00'de sendika başkanları bir araya gelip sonuç açıklayacak. Tabii bu arada Erdoğan da Kumlu'yla görüşüyor. Tezkoop İş geldi ziyarete, oldukça kalabalıktı. Yine Petrol-İş geldi desteğe. Bu arada DİSK, KESK, Kamu-Sen gelmeye başladı. "Erdoğan Perşembe'ye görüşme koymuş" diye hemen fisiltı gazetesi yayıldı. Hak-İş de geldi, hiç beklemiyorduk. Memur-Sen de geldi. Bu arada herkes çok gergin, başkanlar toplantıya geçti. İşçilerin hepsi sloganlarla kapıyı tuttu. Mustafa Türkel sinirli sinirli "bir daha 'Kumlu İstifa' diye bağırmayın, valla ben istifa ederim kalırsınız ortada". İşçiler şaşkındı, çünkü böyle bir slogan atmamışlardı. Hak-İş'i yuhalamışlardı sadece. Türkel'in çıkışı gerginliğe bağlandı. Bu arada Türk-İş'i kadın TEKEL işçileri basmış, toplantı salonunu işgal etmiş ve "açlık grevi" yapacağız demeye başlamıştı. Türkel onları da bir yandan ikna etmeye çalışıyordu. Çünkü ar-

tık kimse beklemek istemiyordu. Daha fazla gün tanımak istemiyorlardı. Zaman kaybı, oyalama olarak görüyorlardı. Ancak sonunda Tek Gıda İş başkanın söylediğini yaptılar. Saat 20.00 sularında açıklama yapıldı. Başbakanın görüşme talebi olumlu görülüyor ve Perşembe günü 18.00'deki görüşme gününe kadar açlık grevi erteleniyordu. İkincisi yapılacak bu görüşmeden bir sonuç alınmadığı takdirde, 3 Şubat günü 6 sendika konfederasyonunun ortak kararıyla 1 günlük iş bırakma eylemi yapılacaktı. Üretimden gelen güç kullanılacaktı. İşçilerden çok azı bu açıklama karşısında sinirlendi. Zaman kafaclarını kurcalasa da çıkan sonucu kötünün iyisi olarak değerlendiriyorlardı. Hak-İş bile "tamam" demişse bu fena değil. "Ne kadar uyarlar bilinmez ama, 25 Kasım grevi dahi tek sendika olmasına rağmen etkiliydi diye işçiler şimdi 6 konfederasyon bu kararı almış, bu önemli bir karar" diye düşünüyorlar. Ama kendi içimizde de tedbiri elden bırakmamak gerektiğini konuştuk. Zamanı çok hor kullandıklarına dikkat çektik. Yine de önceki seferlerdeki kadar bir sorun çıkmadı.

Bizler yine de bu gece de nöbetteyiz. İşçi arkadaşlara 19 Aralık'tan bir hafta önce o dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in nasıl F tiplerini 6 ay ertelediklerini söyleyip, 1 hafta sonra 28 devrimci tutsağın katledildiği bir operasyonu yaptığını söyledim. O nedenle gevşememek gerektiğini konuştuk. Tüm bunlar dışında herkes kararlı, hiç ayak sürçme yok. Zaten bu kararlılık, destek ve dayanışmayı artırıyor. Şimdi hepimiz 3 Şubat'a iyi hazırlanmak gerektiğini konuşuyoruz. Büyük ihtimalle bir yürüyüş ve bir miting de bu arada olur. Tabii öncesinde çözülmezse... 43. günümüzde yine işçi sınıfıyla bir çekim merkezi haline gelen TEKEL İşçileri Caddesi'nde böyle geçiyor.

44. Gün

Dün akşam yine nöbete kaldım. Ve bu sefer sabah 08.00'e kadar çadırda kaldım. Ara ara yürüyüş yapıp etrafı kolaçan ediyorduk. Polisler yine arabalarda yatıyordu. Dışarıda sadece iki tane bırakıyorlardı. İşçilerin çadırlarında da iki üç işçi ayakta, etraflarında çok çeşitli kesimlerden devrimci arkadaşlar kimisi türkü söylüyor, kimisi sohbet ediyordu. Biz de dün akşam bol bol sohbet ettik. Geçen günlerde kestane yapmıştık sobanın üstünde, dün gece de saat 24.00'e geliyordu. Canımız patates közleme istedi. Bir işçi abimizle ben bulmaya gittik. Ama her yer kapanmıştı. Yemek yapan lokantalardan biri kapatmak üzere idi, temizlik yapıyorlardı. Ben "şansımızı deneyelim" dedim. İçeri girdik, temizlik yapan işçilere "biz TEKEL işçisiyiz, sobada patates közleyeceğiz, varsa patates satın almak istiyoruz sizden" dedik. İşçi genç "bir dakika" dedi. Aşağıda yeni bir bölme yapılıyordu. İşyeri sahibi aşağıdaymış, bizi ona götürdü. Aynıısını ona da anlattık. Ona "verin" dedi. Koca bir poşetle patates verdiler, TEKEL işçisi abi parasını verme konusunda ısrar etti. Ama işyeri sahibi, "olur mu canım, bizim de katkımız böyle olsun", dedi. Çok teşekkür ederek oradan ayrıldık. TEKEL işçisi abi çadıra gittiğimizde diğer işçilere, "biz ne kadar büyük bir etki yaratmışız, nereye gitsek kapılar bize açılıyor" dedi. Diğer işçiler de "gecenin bir yarısı nasıl buldunuz bu patatesleri?" dediler, onlara da anlattık. Çok mutlu oldular.

Dün gece internette Mücadele Birliği'nin yeni sayısının çıktığını gördüm. Gündem yazısı TEKEL ile ilgiliydi. bilgisayar işlerinden hiç anlamama rağmen, yazının üstüne logomuzu yapıştırdım. altına da e-mail adresimizi ekledim, sayfayı düzenledim başlıkları falan büyüttüm. Çıkış aldım. Önce Demokrasi Çadırı dediğimiz (böyle deyince bir yoldaş uyarıyor, sakın yanlış anlaşılmasın proletarya demokrasisi diye) çadırımızda bir kadın işçi arkadaşımızdan rica ettik. İki sayfa yazıyı bize okudu. Yazıyı çok beğen-

diler. Yine web sitesinde takip ettiğim havadisleri verdim. Emekli TEKEL işçisi yoldaşımız itfaiye işçilerinin açlık grevi eyleminde onların yanına giderek kendisinin de TEKEL işçilerine destek için 2 günlük açlık grevine katılmak istediğini söylemiş. Bunu işçilere aktardığımda çok sevindiler.

Bugün ayın 27'si. Ocak ayı gerçek yüzünü gösteriyor, hava çok sert, eldivensiz ellerim donuyor. Bugün gelen giden anlamında pek yoğun değildi. Akşam yine işçiler aracılığıyla kulağımıza bir eylem haberi geldi. Günün en önemli gelişmesi bu eylem olacaktı.

Bu akşam Ankaragücü-Galatasaray maçı vardı. İşçiler maça gidecekti. Evet, malum eylemi düşünmüşlerdi. Maça gidip seslerini duyurmak. İçeri girmeleri oldukça uzun sürmüş, neyse girmeyi başarmışlar 12 TEKEL işçisi, Batman ve Adıyaman TEKEL'den birer işçi, gerisi İstanbul TEKEL ama memleketleri çok çeşitli işçiler. Ankaragücü tarafında açacaklar. Lavaboya gitmişler kazaklarının üstüne beyaz atletler giymişler. Her atlette bir harf var. Bir ara iki harfi kaybetmişler canları sıkılmış, neredeyse iptal edeceklermiş. Sonra bulmuşlar. Spreylerle falan yapmışlar. ve maçın 2. yarısının 5. dakikasında TEKEL işçileri "4/C'YE HAYIR TEKEL" yazılı atletleriyle yan yana durmuşlar. Hepsi paltolarını çıkarmış. "Direne Direne Kazanacağız", "Her Yer Tekel Her Yer Direniş" sloganlarını atmışlar. O sırada Ankaragücü taraftarları da "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" diye slogan atmışlar. Ankaragücü taraftarlarından yoğun destek almışlar. Hatta Ankaragücü taraftarlarından 3 tanesi gönüllü olarak eyleme katılmışlar. 5-10 dakika içinde polisler gelmiş.

Gözaltına alınmışlar. Bir sene statlara girmeme cezası vermişler işçilere... Gece 02.00'de bırakılmışlar. Maçta eylem yapıldığı anda kar yağmaya başlamış. Günün en büyük sürprizlerinden biri oldu bu kar... Çadırlar da karı görmüş oldu.

45. Gün

TEKEL çadır kentimiz karlarla kaplı bembeyaz oldu. Ve ben ilk kartopumu, dün gözaltından çıkan bir işçi arkadaştan yedim. Sol kulağıma patlattı. Öcümü alacağım, hiç yolu yok. Bu arada bugün Fransız bir gazeteci buradaydı. Le Monde gazetesindenmiş. Dün de BBC buradaydı.

Günlerdir İzmir TEKEL'le İstanbul TEKEL çadırı konuşuluyor. İstanbul TEKEL'in çadırına İstanbul Palas, İzmir TEKEL'in çadırına İzmir Hilton deniyor. Tatlı bir çekişme var aralarında, tabii çadırlar konusunda. Ben de bugün ikisini de bir gezeyim dedim. İzmir'in çadırı çoktan vardı, İstanbul daha yeni böyle büyüttü işi. Önce İstanbul'un çadırını gezdim. Yalıtımı güzel yapmışlar, ufoları da kurmuşlar. Valla çok sıcaklar, yataklar da boy boy dizilmiş, yani dı-

şarının karı kışı olmasa ev sıcaklığı diyeceğim. İşte bu şartlara göre konforlu diyebiliriz. Sonra İzmir çadırına gittim. Hemen kararı verdim. İzmir çadırının üstüne çadır yok. Devasa bir çadır, yataklar tüm kenarlara dizilmiş. Çay servisi çadırın içinde, hem de çeşit de koymuşlar! Yani su borularından sütun bile yapmışlar, doğrusu her geçen gün çadırlar daha bir yerleşiyor! Alışılıyor Ankara'ya da soğuğa da eylem de... Bugün 28 Ocak Perşembe günü itibarıyla, herkes sabahünkü maça, "4C'ye Hayır TEKEL" yazılı eylemi gerçekleştirenleri kutluyorlardı. Hepsine 2 milyar ceza kesmişler. İşçileri para cezalarıyla yıldırabileceklerini sanıyorlar. Buna ancak gülünür...

Bugün acı haberler de vardı. Batman çadırına taziyeye gittik. Batman TEKEL işçilerinden Hüseyin Aslan'ın 14 yaşındaki kızı Akdeniz anemisiymiş, vefat etmiş. 7 yaşındaki oğlu da hastanedeymiş. Bu acılı babanın, biraz olsun taziyelerle acısını paylaşmaya çalıştık. Çok zor bir durumdu. Batman'a uçakla yollayacaklardı, o ise "aklım burada kalacak" diyordu. Üstüne bir de İzmir çadırından bir bayan işçinin babası kalp krizi geçirmiş, vefat etmiş. Oraya da gittik. İlk söylememişler, ama vefat etmiş. Yani güne bu ölüm haberleri bıçak gibi kesip girdi. Ne garip, ben o an içimden, işçilerin acılı ölüm haberlerini taziyelerini bile eylem halinde yapıyor olmasına şaşırıp, ilginç geldi. Belki de böyle şeylere alışsak iyi olur. Hayat burada da devam ediyor, ama eylem içinde...

Bugün ayrıca kameralar 4 bir yanda harıl harıl çalışıyor. Ne de olsa bugün, Erdoğan'la Kumlu'nun görüşmesi var saat 18.00'de. Herkes bu görüşmenin sonucunu bekliyor.

Ayrıca bugün ataması yapılmamış öğretmenler çadır açtı. "Artık sorunu olan herkesin sesi oldu TEKEL" dememiz gerçeğe dönüştü. Şaka değil. Her sorunu olan burada sorunu olanlar bir bir birleşiyor. İşçiler emekçileri birleştiriyor hayat...

Şevval Sam az önce tek tek çadırları dolaşıyordu. "Haklı mücadelenizin yanındayım" diyor. "Sürekli aklımızdasınız. Yüreğim hep sizinle. Ankara'ya gelmişken sizleri görmeden gitmek istemedim. Biz de bu ülkede, bu acıları sizlerle birlikte yaşıyoruz" dedi.

Bana bölücü adını takmışlar. Bazı işçiler de bana gülüp gülüp şakasına "provokatör" diyorlar. "Hep sizin yüzünüzden, sizi marjinal gruplar sizi" diyorlar. Kürtler hemen Kürt sorunuyla ilgili düşüncelerimizi soruyor. Çoğuna "Ulusal Soruna Leninist Bakış" kitabını verdik. Şimdi anlıyorum neden bu kitapların çıkması için gece gündüz çalışıldığını. Çok pratik, hem uçmuyor konuşulanlar, işimiz daha kolay. "Daima" kitabını ise şimdiden onlarca kişiye okuttum, işçi olmayanlar da dahil. O daha ilgi çekiyor. Kadın örgütlerinden bir arkadaş, bir gecede sabaha kadar okudu. Beğenmiş.

Saat 18.00'den beri heyecanla bekleniyor, sonuç tahmin edilse de, umutla bekleniyor. Ne de olsa umutsuz yaşanmıyor. İşte görüşme bitti. Kumlu geliyor. Herkes "başbakan gün istemiş" diyor, bakalım. Kumlu'dan sonra Tek Gıda İş başkanı Türkel konuşma yaptı. Görüşmelerin sürmesi ve başbakanın süre istemesi nedeniyle açlık grevi eyleminin Pazartesi'ye ertelendiğini söyledi.

İşçiler çok gerginler... Barut gibiler desem yeridir. Umutlarını kıracak her şey sınırlarını bozuyor. Onca emek, onca çile, onca beklenti boşa gitsin istemiyorlar. Tekrar bir bekleyiş başladı. Umutları var. Umutsuz yaşanmıyor işte!

46. Gün

Dün gece sabah 06.00'a kadar nöbet tuttum. 29 Ocak'a böyle girdik. Cuma günü, bugünün özelliği TEKEL'in son iş günü olması ve yarın binlerce işçi için TEKEL tarih olacak. Bu arada benim aklıma gelen, herkesin aklına gelmiş, TEKEL Sokağı önerisi verilmiş bile, konuşuluyormuş şimdiden...

Bugün sabaha kadar nöbet tuttuğumdan, gündüz biraz uyudum. Zaten ben uyurken önemli hiçbir gelişme olmamış. Öğleden sonra devlet tiyatro sanatçıları ziyaretimize geldiler. Pankartlarını açacak yer bulamadılar. Çünkü akın akın ziyaretçi geliyordu. Ancak örgütlü insanlar değil, sıradan halktan insanlar. Ellerinde yiyecek, giyecek bir şeyler, her gelen çadırlara girip bir şeyler dağıtıyor. İşçiler gelen yardımlardan çok mutlu oluyor. Hatta bazen espriler dönüyor. "Bize iyi bakıyorlar, biz hızımızı almayıp başka şeyler de yaparız. Valla bize bu kadar destek geliyor, kazanmadan gitmemiz

imkansız, başarmak şart oldu. Yoksa kimselerin yüzüne bakamayız. Herkes bize güveniyor, umutlarını bize bağlıyor", diyorlar. Yarısı şaka olan bu sözlerin yarısı da gerçek aslında.

Bugün dikkat ettim de, okullar tatile girdi diye birçok işçinin çocukları da gelmiş. Bazılarının eşleri burada. Gidenler de var, yeni gelenler de.

Herkes Pazartesi'yle ilgili yorum yapıyor. Kimi "bizi oyalıyorlar. Çarşamba günkü 1 günlük iş bırakma eylemini boşa düşürmeye çalışıyorlar", diyor. Kimi "hayır şimdi bizim davul zurna çalıp oynamamız lazım, başardık" diyor. Ama bu sürekli uzatmalar herkes için can sıkıntısı yaratıyor.

Bugün kayda değer önemli bir gelişme olmadı. Diğer günler gibi değildi. Eee ne de olsa bir bekleyişe girildi. Ateşkesteyiz!

1,5 ayı bugüne geride bıraktık ve binlerce işçi için artık TEKEL yok. Resmi olarak işyerleri kapandı. TEKEL, fabrikalarıyla bitti ama eylemleriyle sesini duyurmaya, ismini yaşatmaya devam ediyor.

47. Gün

Bugün Ocak ayının 30'u, günlerden Cumartesi. Hava geçen günlere göre oldukça iyi. DİSK bugün burada, desteğe gelmiş, yemekte dağıttı. Ayrıca Danimarka'dan gazeteci gelmiş, buraları incelemeye... İşçiler "biz neymişiz" diyor. "Valla hayatımın hiçbir sürecinde bu kadar fotoğraf çektilerim", diyorlar. "Yemin ederim uyurken bile çekiyorlar. Bu kadar gazeteci, bu kadar fotoğrafçı var mıydı yahu memlekette" ... diyor işçiler... Bugün yine çadır çadır, özellikle Ankaralı kadınlardan işçilere ev yemekleri geli-

yordu. Haftasonu olmasının da etkisiyle, halktan ziyaretler çoktu. Ayrıca bugün Moğollar grubundan Cahit Berkay da buradaydı. Canlı canlı "Birşey Yapmalı"yı söyledi. Selvi Boylum Al Yazmalımı çaldı. Bazı yerel müzisyenler çadırları dolaştı işçilere moral vermek için...

Bugün Demokrasi Çadırımız'da bir defter tutmaya başladık. İlk biz Mücadele Birliği Platformu olarak yazdık deftere, sonra çadıra ziyarete desteğe gelen herkese deftere duygularını yazdırmaya başladık. Bunu işçi arkadaşlar akıl etti. O sırada benim de aklıma, işçilerin duygu düşüncelerini toplamak geldi. Bir ajandayla İstanbul çadırından başlayarak özellikle tanımadığım diyalog kurmadığım işçilerle röportajlar yapmaya başladım. Sonra tanıdıklarımla da yaptım. 20'ye yakın işçinin düşüncelerini yazdım, kolum koştum.

Yarın Pazar. Atamaları yapılmamış öğretmenlerin mitingi var. TEKEL işçileriyle birlikte bu eyleme katılacağız. Ve sonucu merakla beklenen Pazartesi'ye 1 günümüz kalmış oluyor.

Bugün ayrıca Ziraat Mühendisleri de yemek dağıttı. Akşam ise saat 19.30'da Ankara Sanat Tiyatrosu TEKEL işçilerini ücretsiz oyuna davet etti. Oyunun sonunda TEKEL işçilerine seslenildi. "Bugün salonumuz is kokuyor" denildi. "TEKEL işçilerinin yanındayız" denildi. Bu sırada "TEKEL Sizinle Gurur Duyuyor" diye slogan atıldı. Ne de olsa sistem eleştirisi vermeye çalışılmıştı. Yine de bir tiyatroyu TEKEL işçileriyle birlikte izlemek, salonunda slogan sesleri işitmek güzeldi.

48. Gün

Dün gece sabah 06.00'a kadar dayanabildim. Bu arada bayan işçi arkadaşların bir çoğu, bugün yoldan geldikleri için yorgunlardı ve hemen gidip yattılar. Kadınlarda rekor bende. Eylem içinde yaşıyoruz desek doğru olur.

Dün gece, pardon bu sabah 06.00'da Türk-İş'in içinde yattım. Açlık grevindeyken gelen yatakları kadınlar için açtılar. Böyle gözlerimden uyku aka aka bir yatıp, bir kalkıp etrafa bakarken, bir baktım "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" diye slogan atılıyor. Bir baktım bizimkiler. Bugün geleceklerini biliyordum da bu kadar erken beklemiyordum. Yoldaşlar Mücadele Birliği'nin yeni sayısını da getirmişlerdi. Hemen yüzlercesi elden ele dağıtıldı. Tüm çadırlara, yani illere dergi gönderdik. Bu sayı biraz daha kalın. eee malum, süreç yoğun, bu kadarı bile yetersiz kalıyor. Zaten yarısı TEKEL'i anlatıyor. Ama burada yaşadıklarımızla kıyaslıyorum da, nasıl da minyatür kalıyor. En çok da tutsak yoldaşlarım için üzülüyorum.

Bugün, ataması yapılmamış öğretmenlerin Abdi İpekçi'de mitingi var. Bizimkiler de birçok siyaset gibi desteğe gelmiş. Ancak öncelikle TEKEL işçilerini ziyaret ettiler. Bu arada Marmaray işçilerinin TEKEL işçilerine gönderdikleri mesajı da başka bir işi yoldaşımız, TEKEL işçilerine okudu. Marmaray işçilerinin TEKEL işçilerine destek vermesi, mesaj göndermesi çok anlamlı bir örnekti bence. Tüm işçilerin öncelikle böyle sınıf bağları güçlenmeli, sonrasında bu mücadeleler de birleşecek nasılsa. Bunda kü-

çük de olsa katkımızın olması çok güzel. Burada Marmaray işçilerini bizlere anlattılar yoldaşlar, ne zor şartlarda gurbette İstanbul'a çalışmaya geldiklerini, ama çok ucuza çalıştıklarını ve bunu söylediklerinde kendileriyle dalga geçilir gibi 1 lira zam yapıldığını, beğenmezlerse kapının açık olduğu ve bu paraya yüzlerce işçi bulabileceklerinin söylendiğini... Burada TEKEL işçileri bugün sizin de adınızın geçtiği bir slogan attılar. şöyle slogan "Tekel işçileri - Direniyor! Marmaray işçileri - Direniyor! Çemen Tekstil İşçileri - Direniyor! Öğretmenler - Direniyor! İtfaiyeciler - Direniyor! Eczacılar - Direniyor! Doktorlar - Direniyor! Zafer direnen emekçinin olacak!"

Miting dönüşü Emeğe Ezgi Müzik Grubumuz işçilere imkanlar dahilinde (şakır şakır yağmur yağıyordu) çadırlarda müzik dinletisi verdiler. İşçiler çok beğendiler.

İşçiler her gün, bugün son iş günü, bugün son resmi gün, falan diye günleri sayıyorlar. Ama bugün, yani 31 Ocak Pazar, iş feshleri günü. Cuma son iş yani çalışma günleriydi. Bugünse işleri resmi olarak artık yok. Gerçi bazı illerde erkeklerin 6. aya kadar sürecek ancak, binlercesi şimdi işsiz...

Bugün Erdoğan bir kanalda, "ben özlük hakkı vereceğim demedim ki falan demiş" diye konuşuluyordu. Aslında kimse olumlu bir sonuç beklemiyor desem yeridir. Çarşamba'yı yani bir günlük iş bırakmayı suya düşürmeye ve oyalamaya çalışıyorlar diye düşünülüyor. Yarın göreceğiz bakalım, el mi yaman bey mi yaman?

49. Gün

Bugün 1 Şubat Pazartesi. İşçiler her gün TEKEL'le ilgili durumlarını ifade ediyor. Bugün işçiler için işsizler ordusuna katıldıkları gün, "artık biz de işsiziz" diyorlar. Bugün BDP'nin kongresi vardı. Tahmin edileceği üzere bazı çadırlar, nöbetçileri hariç tümünden oraya katıldı. Ve kongreye tek gündem hakimmiş. TEKEL... Sonrasında Diyarbakır ilçe başkanları TEKEL işçilerini ziyarete geldi.

Ya kazanılırsa, o zaman birbirimizi nasıl da özleyeceğimiz, herkesin bir boşluğa düşeceğini, çünkü birbirimize çok alıştığımızı konuştuk. Eylemsiz hayat bize çok sönük gelecek. Hatta bir öğrenci genç anne, "TEKEL eylemi bitince biz ne yapacağız" dedi. O bile bu eylemsiz hayatı anlamlı bulmuyor. Genç olmasına rağmen.

Bugün yine yabancı parlamenterler gelmiş. Gelenler Avrupa Parlamentosu milletvekilleriymiş. Bugün öğleden sonra Grup Günyüzü adlı bir müzik grubu marşlarını ve türkülerini işçilerle paylaştı.

Benim günüm, dün değil ondan önceki gün başladığım röportajları yapmakla geçti. Bu günümü Diyarbakır'a ayırdım. Silvan, Bismil ve Diyarbakır merkez TEKEL işçileriyle birlikteydim. Bana sitemliler, "bizim çadıra az geliyor-sun" diyorlar. Doğallığında sadece röportajla geçmedi. Bir süre sonra "Mücadele Birliği kimlerden" demeye başladılar. Tabii Denizlerle başlayıp anlattım. En çok merak ettikleri konu, ulusal sorun. Ne güzel bir şey doğru politikalara sahip olmak. İnsan iç rahatlığıyla ne düşündüğünü söyleyebiliyor. Hiç eveyyip gevelemeden. Bizim bakışımızı doğru buluyorlar. Aslında birçoğuna da tepkililer. Gelen bazı siyasetlerin kendi propagandası için geldiğini, kafa sayısını artırmaya geldiklerini söylüyorlardı.

Sabahtan da bilindiği ve değişik bir sonuç beklenmediği üzere, akşam sonuç açıklandı. Bakanlar Kurulu 11 aylık 4-C'ye 22 gün yıllık izin eklemiş. Kıdem tazminatı verecekmiş. İşte tüm söylediği bu. Yani 4-C'de düzenleme, iyileştirme. Başka da birşey yok! Tabii işçiler çok sinirliydi. Yarım saat sonra Türk-İş önünde Tek Gıda İş başkanı Mustafa Türkel bir açıklama yaptı. Başbakanla 2006'daki görüşmesi dışında bir görüşmesi olmadığını, onda da işçileri özelleştirme mağduru etmemesini istediğini söylediğini, başbakanın "özelleştirmelere sadece bu nedenle mi karşısınız" diye sorduğunu, kendisinin "hele bir işçiyi yerleştirin, özelleştirmeleri sonra görüşürüz" dediğini söyledi. "Bu mudur işçinin mağdur olmadığı durum vergi rektortmeni kar şampiyonu bir kuruluş kapatılıyor, zarar ediyor deniliyor", dedi. "Benim bu konuşmaların dışında başbakanla bir görüşmem olmamıştır. varsa ben Kızılay'ın ortasında kendimi asarım" dedi. Türkel yarın saat 13.00'da açlık grevinin başlayacağını, 3 Şubat için yarın 6 kon-

federasyonla toplantılarının olduğunu, Türk İş, KESK ve DİSK'in hazır olduğunu şimdiden belirtti. "Sözün bittiği yerdeyiz. Burası, bu eylem meşrudur, yasaldır. Asıl işçilerin ellerinden varolan haklarının alınması yasadışıdır", dedi. "O Kuzey Avrupa kültürü almış Maliye Bakanı da bilsin ki, burası Avrupa değil, burası Türkiye, bunlar da TEKEL işçileri" dedi. Sözlerini her zaman olduğu gibi, "gazanız mübarek olsun" diye bitirdi.

İşçiler başkanın açıklamalarından memnun. "Bu iş namus meselesi oldu, inada bindi bizim için" diyorlar. Bugün inadına halay çekildi. Zaten açıklamadan önce siyah ve kırmızı kurdeleleri başlarına bağlamıştı işçiler. Açlık grevine hazırız anlamında takmışlar. "Ya özlük çıkar masadan ya da ölümüz çıkar buradan" diyor işçiler...

Saat 03.00 oldu. Yani 2 Şubat ve ben bugünü burada sonlandırıyorum. Yarın "Söz Bitti Sıra Eylemde" sloganını hayata geçirme günümüz...

50. Gün

Bugün 2 Şubat Salı. 50. gün hatırası resmi hazırlatmışlar buradaki fotoğrafçılar. Tabii bizler de hemen fotoğraf çektirdik. Hani eskiden arka fonda İstanbul Hatırası falan yazılırmış ya, öyle bir geri plan yapmışlar. İşte insanlar burada acayıp yaratıcı oldu. Demek ki insanlar özgürce hareket edebilse neler yapacaklar... Gerçekten burada kısmi bir özgürlük var. İşçilerin burada sözü geçiyor.

Bugün saat 13.00'te olacak açıklama, 15.00'a çekildi. Ayrıca 1 günlük iş bırakma eylemi de 1 gün ertelenerek 4 Şubat Perşembe yapıldı. Daha iyi hazırlanabilmek için dendi. Bu arada Eğitim-İş ziyarete geldi.

Saat 15.00'da Mustafa Türkel bir açıklama yaptı. Yine kameraların çokluğundan gündemin ne olduğu belliydi. Açıklamasında: "Başbakan diyor ki, işlerinde marjinal gruplar var. Hayır burada emeğin gücü var, burada tüm emek örgütleri var, desteğe gelenlerden rahatsız olmasınlar. Bu gündən sonra yeni bir dönem başlamıştır. Herkes emeğin gücünü, çapını görecek. Ben 2 Şubat 2006 dışında başbakanla görüşmüş değilim görüşmeleri çarpıtmasınlar, gerçekleri ortaya koysunlar, aksi takdirde başka türlü konuşmaya başlayacağız" dedi.

Ardından 3 günlük açlık grevine başlayacakların listesi okundu. Bu sırada beni çok duygulandıran bir olay oldu. Daha birkaç gün önce kızını toprağa veren acılı baba, Batman TEKEL işçisi hemen eylem alanına geri dönmüştü. Şimdi ise açlık grevine başlıyordu. Bu eylem hepimizi çok etkiliyor, ama bu yaşananlar çok önemli gelişmeler gerçekten. Sadece beni değil, hepimizi çok derinden etkiliyor. Bu örnekler hepimizin kararlılığına kararlılık ekliyor. Öfkemizi biliyor. Bence kızını daha birkaç gün önce toprağa vermiş, diğer bir çocuğu hastanede ya-

tan Batman TEKEL işçisi bu baba, her türlü takdiri hak ediyor. Gençler kendilerine devrimci örnekler arıyorlarsa, bu örneği unutmasınlar.

200 işçi, illerine göre tek tek isim isim okundu. Aralarda alkışlar sloganlar...

Ayrıca en çok alkış alan isimler ise, Tek Gıda İş Sendikası başkanı Mustafa Türkel oldu. O da destek açlık grevi yapmaya işçilerle başladı. Ayrıca Tek Gıda İş Sendikası sekreteri Mecit Amaç ve eşi de 1 günlük açlık grevine başladılar. Tabii bu tüm işçilere moral oldu. Sendika yetkililerinden başka girenler de oldu. Tabii biz de destek açlık grevine başladık. Hepimiz, hastalar hariç hepimiz başladık. Ama çok ilginç, her kafadan bir ses, bilen bilmeyen herkes yorum yapıyor. Yok çay içmeyeceğiz, yok şu, bu derken, su ve şeker dışında hiçbir şey almadan açlık grevi yaptık. Tabii yine çok neşeliydik. Dini oruçla bunu bağdaştırıp, "bu orucu bozar mı" falan gibi espriler döndü.

Dün çok sevdiğimiz bir işçi arkadaşımızı hastalanmıştı. Hem de bayağı ağır hasta. Onu dinlenmeye gönderdik. Havalara iyice soğudu, yine herkes bir bir hasta olmaya başladı. Açlık grevi nedeniyle şarkı türkü söylemiyoruz. Halay zaten yasak... O nedenle dergileri, Önsöz'leri bir bir çıkardık, herkes günceleri okuyup okuyup, "aaa bunu da mı yazdın, aaa şu olayı da yazmışsın" diye şaşırıyordu. Önsöz'ler de beğenildi. Şimdi okuma zamanımız. Gazeteleri, bildirileri harıl harıl okuyoruz. Akşam sıcak sularımızı ve şekerlerimizi aldık. Ben ikisini ayrı ayrı almayı seviyorum. Şekerli su hoşuma gitmiyor. Herkes beyaz bandını (dışardakiler beyaz bant takıyor destek açlık grevi 1 gün, içerdekiler siyah bant 3 gün, ölüm orucu yapacaklar kırmızı bant takıyor) bana veriyor, "şu sloganı yazsana" diyor. Bazen inisiyatifimi kullanıyorum ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazıyorum. Bu destek açlık grevine bizim DÖB'lü yoldaşlar da katılıyor. Öğrenci gençli-

ğin işçilerin yanında olması, onların eyleminin de içinde yer alması etkili bir destek. Sabahlamaya da onlar kalacak. İşçilerle DÖB'lüler nöbet tutacak.

Bugün akşam öyle yağmur yağdı ki, az da bazı çadırlar yıkılacaktı. İzmir'e "Hilton" diyorduk, ama ilk o yağmurdan etkilendi. Biz bizim çadırı onardık. Zaten bizim DİK'li yoldaş bu işlerden iyi anlıyor, hemen el attı. Yarın da kar yağacakmış, iyi oldu.

Gece 02.00 gibi yattık. Öyle yorgun ve halsizdim ki. Dünden de uyumamıştım, bir de haftaların yorgunluğu var tabii. Hemen uyumuşum. Aç olduğumuzdan midemiz gurlaya gurlaya uyuduk.

51. Gün

Sabah gözümü bir açtım. Birisi var, görüyorum, ama kim, bana gülümsüyor. İstanbul TEKEL'den bir kadın işçi herhalde diye düşündüm ki, o da ne bu benim yoldaşımış. Hem de en iyi tanıdığım, en yakınımdaykilerden biri. Gerçi 50 gündür gömüyordum ama. Herhalde sabah mahmurluğu olsa gerek. Yan yana yattığım kadın işçi arkadaşımın tanıştırdım yoldaşımı "valla bırakmıyoruz" dediler. "Götüreceğiz kendimizle onu" dediler. Ben hem utandım, hem sevindim.

Sabah ilk iş yoldaşla sendikaya sorup, hazırladıkları TEKEL fotoğraflarını sergi olarak asmak oldu. Tabii işçiler hemen ne yaptığımıza bakıp hem yardım ettiler, hem de resimleri çok beğendiklerini söylediler. Emeklerimiz için bizlere çok teşekkür ettiler. Çocuk gibi, kendilerini gördükçe mutlu oluyorlardı. "Bak işte burada şöyle olmuştu, burada ben şöyle yapmıştım" falan. Hemen tekrar o anları yaşamaya başladılar. Sergi daha hazırlanırken onlarca işçi toplandı. Sanki kendi işleriymiş gibi asıyorlar, nereye sığar, nerede güzel görünür onu hesaplıyorlar. Tüm bunlar çok heyecanlandırıyor beni. İçim kıpır kıpır oluyor.

TEKEL Güncesi

Bir kar yağmaya başladı ki, ellerim ayaklarım donuyor. Tabi açlık grevinde olmamızın da etkisi var. Yoldaş Ayışığı Sanat Merkezimiz adına konuşma yapması için Türk-İş'in önüne götürdüm. Bizi "İstanbul'dan emek dostlarımız aramızda 'Emeğin İstanbul'u' adlı fotoğraf sergisinde TEKEL işçilerini konu almışlar, bizlerle bu fotoğrafları paylaştılar. Emeğinize sağlık diyoruz ve Ayışığı Sanat Merkezi'nden arkadaşımızı konuşmasını yapmak üzere buraya davet ediyoruz" diye sundular. Yoldaş öncelikle "51 gündür burada bu soğukta (ki o esnada da kar yağıyordu) devletin duyarsızlığına rağmen dimdik ayakta eylemlerini sürdüren TEKEL işçilerini saygıyla sevgiyle selamlıyoruz" diyerek başladı konuşmasına. Tabi bu sözün üzerine bir alkış koptu. Yoldaş yaptıkları Kavgamızın Başkenti İstanbul çalışmasını anlatarak konuyla ilgili kampanya bildirisini okudu. İşçiler bu bildiriye de çok beğendi ve sloganlarla alkışlarla coşkularını gösterdiler. Ardından dağıttığımız Kavgamızın Başkenti İstanbul kampanya bildirisini elimizde hiç kalmadı. Merak ve ilgiyle aldılar.

Ankara Barolar Birliği adına avukatlar ziyarete geldiler. Eski Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan geldi. "Şu anda bir yurttaş olarak yanınızdayım hiçbir siyasi partiden değilim" dedi. "Ve sağlığım el verdiğince ben de açlık grevine destek vereceğim" diyerek açlık grevine başladı. TEKEL işçileri onu hemen hatırladı. "Yahu bu mezarda emekliliği çıkaran adam değil mi? Bize 10-15 yıla sebep oldu".

Ankaralı şairler gelmişti. Oldukça şoven şiirler okudular, sanırım İşçi Partililerdi.

Bir süre sonra BDP'liler geldi. Hasip Kaplan, Sırrı Sakık, Akın Birdal gibi bir çok milletvekili gelmişti. Akın Birdal bir konuşma yaptı.

Bugünün en çok konuşulan konusu, dün mecliste çıkan kavgaydı. Meclis birbirine girmiş. Televizyonlar da hep bunu gösteriyordu.

Saat 15.00'de 1 günlük destek açlık grevimiz bitti.

Bu arada bugün fenalık geçiren bir iki işçi oldu içerdekilerden. Bir işçi sedyeyle götürülürken "Katil AKP" diye slogan atılıyor. Hemen anlıyoruz ki biri fenalaşmış. Herkes çadırdan çıkıyor. İlk günden fenalaşmalar aslında işçilerin haftalardır sağlıklarının nasıl da bozulduğunu gösteriyor.

Bugün beni en çok sevindiren, Venezuela'dan UNT Sendikasının mesajı oldu. İşte Enternasyonal dayanışmanın en güzel örneği...Bu mesaj şöyle:

"Venezuela'dan TEKEL'e selam! Yolunuz açık olsun! Zafere Kadar!"

UNT sendikası liderlerinden Ramon Blasco, Latin Bilgi yazarlarından Mustafa Özdemir'le Caracas'ta yaptığı görüşmede TEKEL işçilerine Venezuelalı işçilerin dayanışma mesajını ilettiler:

"Benim adım Ramon Blasco. Ulusal İşçi Birliği Sendikası'nın (Union Nacional de Trabajadores) yöneticisiyim. Biz Venezuela'da, işçilerin hakları ve iktidarı için mücadele veren kitlesel bir sendikayız. Buradan, Venezuela'dan, Latin Amerika'dan, hakları için direnen TEKEL işçilerine ve gün geçtikçe büyüyen TEKEL direnişine desteğimizi ve dayanışma dilekelerimizi iletiyoruz. Mücadeleye devam edin ve Venezuelalı işçilerin sizin yanınızda olduğunu bilin.

(...)Biz Venezuela'da UNT sendikası olarak çeşitli fabrika işgalleri gerçekleştirdik, bir kooperatif kurduk ve işgal fabrikalarında çalışan herkesi fabrikanın sahibi yaptık. Buraları tamamen işçiler yönetiyor, bunu başarabiliyorlar. Bugün gündemimizde 60'a yakın fabrika işgali var ve bunu başarmak için politikamız da fabrikayı gerçek sahiplerine terk edip gitmesi için patrona baskı yapmak...

Üreten, makineyi kullanan, işi geliştiren ve işten anlayanlar işçiler. Patronlar üretimden anlamaz, onlar sadece parası olan fabrika sahipleri. Sermaye eğer işgücü yoksa kendini yeniden üretmez. Yani parayı para değil, işçinin işgücü yaratır, emek yaratır. İşte bu yüzden de "tarla ekenin, fabrika çalışanındır." Bugün işçi mücadelesinin en güçlü silahı olan fabrika işgalleri meşruluğunu buradan alır. (...)

TEKEL işçileri! Türkiyeli işçiler!

Dünya işçi ve emekçilerinin ortak düşmanı olan neo-liberalizme karşı yürüttüğünüz haklı kavganızda biz de sizinleyiz.

Yolumuz açık olsun...

Zafere Kadar!"

Kar yağmaya devam ediyor. Bugün Sakarya'da bildiri dağıtan ESP'li birkaç kişiyi polis gözaltına almış. Yani sağımızda solumuzda baskılar var. Sesimizi biraz yükseltelim, bir karşı duruş sergileyelim diye Sakarya'yı bir baştan bir başa yürüyüş yaparak sloganlarla Ankara'yı inlettik. Tabi polisler hemen afallayarak peşimiz sıra geldiler. Akıllarında hep aynı korku var: YA MECLİSE YÜRÜRLERSE. Biz işçilerle hep bunun bazen şaka bazen ciddi sohbetini yapıyoruz. Bugün bunun gerçek bir korku olduğuna gözlerimle şahit oldum. Merdivenler yüzünden güzergahımızı biraz değiştirip meydana hafif sağ yaptığımızda, hemen bir sivil polis telaşla "nereye gidiyorsunuz" dedi. Biz de merdivenleri gösterip "yoldan gideceğiz" dedik. Sakinleşti. Çünkü hazırlıksızlardı. Bu yürüyüşün en önünde kadın işçilerle birlikte ben vardım. Tüm çadırların önünden tek tek geçtik sonra Sakarya'yı turladık. Velhasıl güzel ve canlı bir yürüyüş oldu. Tabi içinde bizim olmamız ve yakın olduğumuz işçi arkadaşlarla başlatmış olmamız da bizim için önemli bir veriydi.

Yarın için güç toplayacağız, çünkü yarın tüm işçi ve emekçiler tüm Türkiye'de iş bırakacak, biz de TEKEL işçileriyle Ankara'yı inleteceğiz. Yarın yoğunuz. TARİH YAZIYOR OLACAĞIZ!

52. Gün

Bugün 4 Şubat Perşembe. TEKEL eylemimizin 52. günü. Sanki 52 gündür devrim hükümetimiz kurulmuş, işçilerle birlikte özgürce yaşıyoruz gibi hissediyorum. Gerçekten burada mahalle dedikoduları yok, fabrikada laf çıkar diye kaynaşmayan kadın ve erkek işçiler, ilk kez burada aynı battaniyenin altında şarkılar söylüyor, birlikte çay içip düşüncelerini tartışıyor, politika konuşuyor, çok çeşitli siyasetlerle tanışıyor, konuşuyorlar. Belki hayatlarında buradaki kadar çok gazete, bildiri okumamışlardır. Gerçekten böylesi günlerde insanlardaki değişimin hızı inanılmaz oluyor. Romanlarda okurdum da inanmazdım. İşte gerçek! Meğer herkes kaynaşmaya konuşmaya tartışmaya açmış, burada önyargıları parçalandı insanların, bence zafer şimdiden kazanılıyor. Bunca işçinin sermaye sınıfının gerçek yüzünü görmesi, mücadele ede ede neleri kazanabileceğini öğrenmesi, değişik insanları ve kültürleri tanımaları kaynaşmaları, "hiçbir şey bize anlatıldığı gibi değilmiş" demeleri, en çok da devrimcilerle artan ilgi ve sevgileri kazanılmış zaferlerdir.

Bugün sabah erkenden çadırlarda bir kalabalık bir hareketlilik vardı. Malum, bugün bir günlük iş bırakma eylemi vardı. Sabah 09.30'dan itibaren TEKEL İşçileri Sokağında, diğer adıyla çadır kentte sloganlar hiç durmadı. Saat 10.00'a doğru çeşitli sendikaların iş kolları ve şubeleri bir bir çadır kenti ziyaret ederek kolej'in yolunu tuttular. Kolej'e vardığımızda inanılmaz bir kalabalıkla karşılaştık. Ziya Gökalp Caddesi'ne vardığımızda çok kalabalık olduğu için konuşmaların yapıldığı ön tarafa geçemedik.

Sabahtan itibaren işçilerin arasında il il, nasıl gidiyor diye konuşuluyordu. İzmir çok iyiymiş diye duyduk. Neredeyse hayat durmuş diye duyduk. İstanbul da fena değilmiş. Ankara'yı eylem içinde olduğumuzdan çok gözlemlene şansımız olmadı. Ama Kızılay Meydanı'na yapılan yığıntıktan, alınan devasa önlemlerden, bu eyleme biçilen misyon ve duyulan korku belli oluyordu. Onbinler meydanları doldurmuştu. Çeşit çeşit pankartlar renk renk bayraklar alandaki kalabalık etkileyiciydi. Ancak seçilen alan ince uzundu ve konuşmaları duyamadık.

Mitingde Tek Gıda-İş Genel Başkanı Türkel, TEKEL işçilerinin hukuku ellerinden almak isteyenlere karşı 52 gündür yığıtçe mücadele ettiğini söyledi. "Türkiye'nin uzun zamandır adeta korku tüneline sokulmak istendiğini" öne süren Türkel, "AKP tek parti gücünü sendikaların üzerine gitmek, çalışanları köleye dönüştürmek için kullanıyor" dedi. Hükümetin TEKEL işçilerinin durumu konusunda bilgi kirliliği yarattıklarını söyleyen Türkel, "Eylemimizi yasadışı ilan edenlere sesleniyorum: Anayasa'nın 90. maddesini bir kez daha okuyun. Çünkü onu siz çıkardınız. Uluslararası söz-

leşmeleri bir kez daha okuyun. Bize '30 gün sonra gereğini yaparız' diyorlar. Yapmayın! Bu ülke muz cumhuriyeti değil. Anayasayla yönetilen sosyal hukuk devleti. Bu ülkede demokrasi mücadelesi verecek binler, yüz binler var. '4-C'ye müracaat edenlerin sayısı 400 oldu' diyorlar. 'İşçilere baskı yapıyorsunuz' diyorlar. Hiçbir işçiye baskı yapmadık, yapmayacağız. Onlar direndikçe biz onların önünde ölümüne mücadele edeceğiz. Biz kazanılmış haklarımızı korumak, insanca yaşamak ve sahipsiz kalmamak için öz-lük haklarımızla diğer kamu kurumlarına nakil istiyoruz. Yüreğimizde başka, dilimizde başka şey olmayacak. Adam gibi mücadele edeceğiz. Bu mücadele demokrasi, hak, hukuk mücadelesi."

KESK adına, DİSK adına, TMMOB adına TTB adına... Eyleme katılan TEKEL işçilerinden birinin çocuğu ise, "Annemin, babamın neler çektiğini ben biliyorum. Sayın Başbakan çocuklarını ABD'de okuturken, ben devlet üniversitesine bile gidemeyeceğim" dedi. Bir diğer işçinin kızı ise annesinin açlık grevinde olduğunu dışarda kendisinin yalnız olduğunu ve neden 52 gündür süren bu eyleme duysuz kaldığını sordu başbakana, "biz bu ülkeden, bu millettten değil miyiz" dedi. Konuşmaların ardından sanatçı Onur Akın konser verdi. Akın, konserinden önce Türkiye'de emekçilerin, namuslu insanların bir araya gelmesini sağladıkları için TEKEL işçilerine teşekkür etti. Bu arada mitinge katılanlardan bir işçi rahatsızlanarak ambulansla hastaneye kaldırıldı. Bu arada açlık grevindeki işçilerden Trabzon TEKEL'den bir işçi fenalaşarak hastaneye kaldırıldı.

Bugün güneş açsa da hava ayazdı. Akşam kar da yağdı. Slogan atmaktan sesimiz kısıldı. Kısacası yorulduk. Yarın 15.00'da açlık grevine bayrak yarışı şeklinde devam edilecek. Yeni bir grup girecek.

Gece nöbetçiyim, ver elini uykusuz geceler... Emeklerimizin şimdiden boşa gitmediğini ve şimdiden bizim kazandığımızı hissediyorum. Her gün başbakan açıklama yapmak zorunda kalıyor. Bu bile bu eylemin gücünün göstergesidir. İşçiler umutlu, tıpkı Sibelimizin sevdiği sözde olduğu gibi: "EYLEM UMUDUN ANASIDIR!"

53. Gün

Dün akşam çok hareketli geçti. Bir günlük iş bırakmanın etkisi herhalde... Önce Show TV Siyaset Meydanı'ndan canlı yayımla TEKEL İşçileri Sokağımıza bağlandı. Mustafa Türkel ile bugünü değerlendirdi. Atılan yeni yalanları cevapladı Mustafa Türkel. Bu programdan sonra hemen TV8 başladı. O da canlı yayımla bir tartışma programında ara ara Tokat çadırına canlı yayına bağlanıyor. Mustafa Türkel'i sorularla sıkıştırıyorlar. O da tüm yalanı dolanı açığa çıkarıyor. Mustafa Türkel bankalara yatan paranın

devletin sadakası değil, işçilerin alın terleriyle kazandıkları, analarının ak sütü kadar temiz ve helal bir para olduğunu; ikincisi bu paraları bankanın işçilerin istemleri ve izinleri dışında faize yatırdığını, buna bankanın hakkı ve yetkisi olmadığını, bu nedenle hesaplarından işlem parası kesildiğini ve paranın sanki kullanılmış gibi görüldüğünü, ayrıca önceden ev araba vb. almış olan bazı işçilerin taksitli olan borçlarını taksitler gecikmediği halde ve yine bankanın hakkı olmadığı halde borcun tamamını işçilerin hesaplarından çektiğini, bunun dışında işçilerin paralarını kullanmadığını belirtti. Yine çok önemli bir hususun, kişilere özel olan hesapları hiç bir bankanın ifşa yani deşifre etme hakkının olmadığını, oysa bankanın bu bilgileri ortaya koyduğunu ve başbakanın ise bu kişiye özel bilgileri kendi çıkarları doğrultusunda tüm kamuya açıkladığını; tüm bunların yasalara aykırı olduğunu, bu konularla ilgili başta Vakıfbank olmak üzere gerekli yerlere dava açacaklarını söyledi.

Artık işçiler TV'lerde her gördüklerine, her duyduklarına inanmayacaklarına yemin ediyorlar. Meğer TV'ler ne çok yalan haber yapıyor-muş! O derece güvensizler hepsine...

Tartışma programındaki spiker sorulara eylemin ideolojik olması, marjinal gruplar vb. gibi sorularla devam etti. Mustafa Türkel bu eyleme inanılmaz desteklerin geldiğini, eyleme duyarlılığın ve ilginin yoğun olduğunu, aralarındaki tek marjinalin ise (arkasında o anda oturan palyaçoğu göstererek) işte budur dedi. Tabii herkes kahkahalarla güldü.

Evet, belki somut olarak kaldırımın üzerine koyulmuş paletin üstünde yatıyorduk. Ama İzmir çadırı en güzel çadırlardan biri olmuştu. Hem geniş, hem sıcak... İşçi sınıfıyla birlikte yatıp, rüyaya daldım. Sabah 08.30'da abla bana "günaydın" dedi. Çadırın yarısı kalkmış, kahvaltı hazırlıyordu.

Bugün 53. günümüz, 5 Şubat Cuma, saat 10.00'ı geçiyordu. Ben Batman çadırına gittim.

Malum, röportajlarımı daha bitirmemişim. Batman her zamanki gibi beni sıcak karşıladı. Varilin başına oturduk, dışarda hava açık, ama sertti. Önce kısa bir Batman muhabbetinden sonra kiminle röportaj yapalım diye konuştuk. Sonra başladık röportaja... Batman Beşiri, Kozluk'tan işçilerle röportajlar yaptım. Bazı işçilerin doğal olarak Türkçeleri zayıftı. Kendini ifade etmekte çok zorlanıyordu. "Belki" dedim içimden, "daha başka şeyler söylemek istiyor ama bulamıyor kelimeleri..." Bir Kürt arkadaşımın dediği gibi, "ana dilinde kendini ifade etmek konuşmak kocaman bir ovada açıkta yeşillik tertemiz hava nefes almak gibi. Oysa başka bir dille konuşmak, küçük bir odada boğulma hissi veririyor; insan nefes alamıyor, özgür hissetmiyor" demişti.

Röportajlar bitince basın açıklamasına Türk-İş'in önüne gittim. 200 işçi 3 gündür sürdürdükleri açlık greviden çıkıyorlardı. Halsiz ve bitkin görünüyorlardı. Aralarında Türk-İş genel sekreteri Mecit Amaç ve eşi de vardı. Mecit Amaç kısa bir konuşma yaptı. Konuşma sırasında "Yalancı Tayyip", "Tayyip Amerikaya Fettullah'ın Yanına" sloganları atıldı. Mecit Amaç'ın konuşma sırasında halsiz olduğu belliydi. Konuşmasında, "burada TEKEL işçileriyle ölmek gerekirse öleceğim" dedi. Bu sözü çok alkış aldı. Saat 12.30'du. İçerinin temizliği ve düzenlenmesi sağlandıktan sonra, saat 15.00'da yeni ekibin açlık grevine gireceği açıklandı. E- vet hedef büyütülmüş risk artırılmıştı. Bir açıdan iyi gibiydi. Ancak bunun karşısında olmamakla birlikte, hareketli ileriye doğru yeni hamleler yapmak gerekirdi.

Saat 15.00'da listeler belirlenmişti. 142 TEKEL işçisi alkışlarla, sloganlarla süresiz açlık grevi için içeri girdi. İçeri girenlerle sarıldık, kucaklaştık. Onların da çoğu zafer işareti yaparak girdi. Bu arada gözyaşlarını tutamayıp ağlayanlar çoktu. Günün en önemli ve etkili olayı buydu.

TEKEL Güncesi

Akşama doğru, Mücadele Birliği Platformu olarak, yeni bir aşamaya girmiş olan eylemliliğin önünü açabileceğini düşündüğümüz bildirilerimizi dağıttık. Bildirilerimiz işçilere iktidar hedefini gösteriyordu. İşimiz bitince yan çadırdan bir ablanın küçük oğlunu dolaştırdık. Döndüğümüzde tüm işçiler televizyonun başına toplanmıştı. Yine iş bırakma eylemlerinden görüntüler vardı. Adanalı bir TEKEL işçisinin kızının, Adana eylemindeki dövizi gösteriliyordu. Annesini TEKEL için (tayini çıkan yere giderken yolda trafik kazasında) kaybeden küçük kız ve burada eylemde olan babasını gösteriyordu. Çok duygulandık. "TEKEL anemi aldı, babam da açlık grevinde. Babamı da almasın" diyordu. Bir ara bir kanal, İstanbul çadırına canlı bağlandı. Sonrasında Erdoğan çıktı TV'ye, konuşma yapıyor. "TEKEL işçisi kardeşlerim evlerine dönsünler" diyor. Tabii küfürler havada uçuşuyor. İşçiler kardeşliği de eve dönmeyi de kabul etmiyor. Bir işçi "kapatın TV'yi izlemeyin şu ...yı" dedi. Yine bir başka işçi, "hepsi yalan, inanmayın arkadaşlar, bizi kandırmaya çalışıyorlar, köşeye sıkıştılar, uyuyamıyor..." dedi.

Açlık grevleri olduğu sürece, şarkı türkü halayı işçiler istemiyor. Herkes çadırlarında sakin bir gece geçiyor.

53. günü bir "şiiir" ile bitirmek istiyorum. Adıyaman TEKEL'den Arzu ablamızın 8 yaşındaki kızı Berfin yazmış annesine...

ANNECİĞİM

Seni seviyorum
Git çabuk gel
Anneciğim seni seviyorum
Sana iyi günler anneciğim
İşini al hemen gel
Seni seviyorum
Annem sen benim canımsın
Sen benim gülümsün
Aileni bırakma
Anne sana birşey söylemek istiyorum
Anne seni ben çok seviyorum
Annelerin en güzeli sensin
Sen evin en güzel kadınısın

BERFİN ALTAN

54. Gün

Bugün Şubat'ın 6'sı oldu. Günlerden Cumartesi...

Dün gece, işçiler de biz de bir günlük iş bırakma eylemini değerlendirdik. Gerçi her şey yağmen, böylesi bir eylemin bile olması çok önemli idi. Ancak her şeyin buna bağlanması ve devamında yapılacaklar konusunda plan yapılmamış olması olumsuz... Burada yani Ankara'da TEKEL işçileri için iş bırakma yapılıyor. Sendika TEKEL işçilerini mitingin başlayacağı

yere taşımıyor, sonlarına doğru kitlenin iyice azaldığı bir anda neredeyse işçileri hiç yürütmek-sizin Ziya Gökalp Caddesi'ne çıkarıyorlar. Ne diğer katılımcılar TEKEL işçilerini görüp moral bulabildi, Ne de işçiler başlangıçtaki o kitleyi görüp moral depolayabildi. Bizce bu tip şeyler düşünülmemiş olamaz.

Neyse gelelim bugüne, işçilerin bir kısmı daha ileri gitmek istiyor. Durmanın, burayı içten içe kemireceğini söylüyor, ki bu doğru... Diğer yandan da daha ileri gidersek saldırırlar, meşru zeminimiz kalmaz diyorlar. İlk haftalarda Güvenpark'tan Sakarya'ya bile yürünmesine engel olmaya çalışmışlardı. Gerçi yine de yürünmüştü. "Burayı canlı tutmak gerekiyor" diye düşünüldü işçiler...

Bugün öğle saatlerinde her zamanki gibi, en az 3-4 kere yapılmış olan Sakarya Caddesi'nde boydan boya sloganlarla yürüyüş yapma şeklinde bir eylem başlatıldı. Hemen kalabalıklaştı. İşçiler coşkulu bir şekilde çadırların olduğu yere döndü, ki bu genel eylemin durumunu riske atacak hiç bir unsur içermiyordu. Çadırlara varınca, "nasıl olsa bitti" diye kitle azaldı. 200 kişi falan kaldı. Açlık grevindekilere moral olsun diye 20 metre daha ilerledi bu 200 kişilik işçi kitlesi, Türk-İş'in kapısında bazı şube başkanları, işçilere çıktı. "Neden kendi kafanıza göre iş yapıyorsunuz" vs. İşçiler "ne yapıyoruz ki, bunda yanlış olan ne, hep yaptığımız şey"..."Aranızda işçi olmayanlar olabilir". İşçiler sinirlendi, "ne alaka, biz işçiyiz oturmaktan sıkıldık. Böyle durarak olmaz" dediler. Bir başka şube sekreteri arayı buldu, yatıştırdı olay büyümedi. Ama küçük de olsa bir yönelimin göstergesi idi. Sendika, önüne ileri hedefler koymuyordu. İşçinin küçük hareketlerinden bile rahatsız oluyordu. Oysa burada küçücük bir umut ışığı burayı aydınlatmaya yetiyor. Oysa sendika, yüzünü işçilerin gücüne ve kararlılığına değil, başbakana ve cumhurbaşkanına dönüyor. Gerçi bu, sendika açısından anormal bir durum değil. Herkes rolünü oynuyor. İşçilerse iki arada bir derede... Her şeye cesaretleri var, ama yanlış yapmaktan korkuyorlar. satranç gibi bir hamle yapmaları gerekiyor ama bu kısa vadede bu eylemi sıçratabilir de, burjuvazinin aradığı bahaneyi yaratabilir de...

Bugün hep düşünmek ve konuşmakla geçti. Yine çorba vb dağıtanlar vardı, ama herkes eylemi ilerletmenin derdiyle çayı çorabayı unuttu.

Sendikalar dün akşam geç saatlere kadar görüştüler ve sonuç başbakandan ve cumhurbaşkanından görüşme talep etme ve Cuma günü tekrar toplantı alma yönünde. Yani zamanı har vurup harman savurma yönünde. Oysa işçilerin maddi manevi fiziksel olarak bu koşullarda sürekli bekletilmesinin onları olumsuz

etkilediğinin farkındalar. İşçiler bekleyişe girdikçe hükümet üstlerine üstlerine geliyor, yalana iftirayla tehditle, savaşta en önemli silahı kullanıyor. Moral güç... Moral üstünlük hala işçilerde, zaten Erdoğan ne yaptığını bilmez halde, işçilerle inatlaşıyor. Ama işçiler sendikal sınırları aşmadığı, bu durağanlığı kıramadığı sürece bekleyiş sürececek...

Burada çok renkli bir işçi kitlesi var. Bu bütünlüğü bozmadan bu hareketi sağlamak oldukça zor olacak. Ancak çözümler üretmeye de şimdiden başladı işçiler. Eylem sürdüğü sürece UMUDUMUZ VAR!

Velhasıl sözün bittiği yere geldik. Önümüzdeki 1 hafta, bu eylemin gidişatı anlamında kritik... Herkes bunun farkında... İşçilerin "söz bitti sıra eylemde" sloganını hayata geçirmeleri gerekiyor. Ki açlık grevi de bu eylemlerden biri, ancak etkili olanı değil. Burjuvaziyle anladığı dilden konuşmak gerekiyor. Çünkü direne direne değil, savaşa savaşa kazanılır!

55.Gün

Bugün yoğun bir gündü. Maden mühendisleri ziyarete gelmişti. İtfaiye ve Sinter Metal işçileri desteğe gelmişti. Alanya ve Antalya'dan halk, TEKEL işçilerine elma, portakal ve muz göndermişti.

Bu arada TEKEL işçisi bazı arkadaşlar, Abdi İpekçi'de eylem yapan uzman çavuşları ziyarete gitmişler. 1 hafta 10 gündür orada çadır kurmuşlar. Bunlar 45 yaşını aşmış, yaşlandıkları için de devletin kullanıp kullanıp posalarını attıkları kişiler. 57 bin kişi böyle "mağdurlarmış", orada 30 kişi kadarlanmış. Devlet tüm pis işlerini yaptırmış, şimdi de "işime yaramıyorsunuz" deyip emekli olmalarına engel olmuş, yaşlarını beklemek zorunda kalmışlar. Ziyarete giden işçiler, onların haline çok da üzülüyorlardı. Aynen yazdığım yorumları işçiler yaptı.

Yine bazı TEKEL işçileri bugün 62 ilde bir günlük destek açlık grevi yapan Pir Sultan Abdal Dernekleri'ni ziyarete gittiler. Çok duygusal anlar yaşamışlar. Madımak için bir oda yapmışlar. Sivas'takilere ait saç tokasından gözlüğe, kaleminden el işlerine birçok anıyla karşılaştımca, sanki yeni olmuş gibi hissetmişler...

Adıyaman TEKEL'den bir işçinin kızı Fatma Deniz Aslan 9 yaşında, babasına şu şiiri yazmış:

BENDEN SELAM OLSUN
TEKEL İŞÇİLERİNE

Tekel işçileri yigittir
Bu kışta, bu karda
Ankara'nın içinde Tekel işçileri
Elini vicdanına koy başbakan
Ver bu işçilerin hakkını
Utanmayın Tekel işçileri
Hakkınızı vermezse utansın başbakan

Türkiye Cumhuriyeti'ne layık Ankara
Yaşasın Ankara halkına
Yetim hakkı işçiler yemedi
Yetim hakkını yiyen başbakan
Ölmek var dönmek yok
Yiğitler hakkınızı almadan dönmeyin
Tekel işçileri üzülmeysin,
başbakan verecek hakkınızı

Not: Küçük kızımız babasına şiiri dayısı aracılığıyla göndermiş ve babasına telefonda demiş ki, "baba ya siz okuyunca başbakan beni yakalarsa"! (YORUMSUZ)

Küçük kızımızın babası, daha kısa bir süre önce bel fitiği ameliyatı olmuş, ama ayağa kalkar kalkmaz buraya gelmiş. (YORUMSUZ)

7 Şubat Pazar. Bugün çadırlarda duran bir işçi kalp krizi geçirdi, Bitlis TEKEL işçisi. Hemen hastaneye kaldırıldı.

Bugün kulağımıza bir haber geldi. Bir işçi ölmüş diye, hemen öğrenmek için adı geçen Samsun çadırına gittik. Samsun TEKEL işçisi Funda Kartal, 3-4 gün önce böbrek yetmezliğinden ölmüş. Üçüzleri yetim kalmış. Funda Kartal Trabzonlu'ymuş. Burada TEKEL eylemlerine de katılmış. "Peki", dedik "neden bunu söylemediniz, bu önemli bir şey değil mi?" "Biz sendikaya söyledik, ama insanlar zaten gergin, bunu herkese duyurmamalıyız, sınırlarına hakim olamayanlar olabilir" demişler. Böylesi önemli bir süreçte, böylesi önemli bir gerçeği işçilerden saklayabiliyorlar. Bu o ölen işçi için de haksızlık... Tüm bu saldırılara karşı verilebilecek en iyi yanıt, Funda için taziye çadırını burada, Ankara'nın göbeğinde açmak olurdu. Bunda sendikanın yanı sıra, sendikanın sınırlarını aşamayan Samsun çadırının da eksikliği vardı. Samsun TEKEL işçileri "buradaki eylemle ölümünün bir ilgisi yok, zaten böbrek yetmezliği vardı" diyorlar. Acı, çok acı. Ne acı ki TEKEL, Funda Kartal'ı böylesi bir tarihi süreçte layıkıyla son yolculuğuna uğurlayamadı.

Bugün saat 17.00'a doğru aydın ve sanatçılar desteğe geldi. Aralarında Suavi, Onur Akın, Derya Köroğlu, Ataol Behramoğlu, Hülya Behramoğlu, Yavuz Bingöl, Mazlum Çimen, Edip Akbayram, Aydın Şimşek, Mehmet Özer, Nebil Özgentürk, Mahir İpek, Alper Kul, Fuat Öven, Ahmet Telli, Zerrin Taşpınar, Avk Fuat Cengiz, manken Tuba Özay geldiler. Daha sonra ise Mor ve Ötesi, Volkan Konak, Rutkay Aziz, Melike Demirağ geleceklermiş. Bugün işçiler şu sloganı atmaya başladılar "TEKEL İşçisi Tarih Yazıyor".

Yavuz Bingöl ilk konuşmayı yaptı. "Egemenlere karşı kafa ve kol emeği arasında eşitliği sağlamak gerekli... Demiryolu işçilerinden 1 Mayıs'a, TEKEL işçileri bu şanlı bayrağı devraldı. Yalnız değilsiniz, emeğin gücü karşısında tüm oyunlar bozulacaktır". Sonra Suavi, "ölmek

var dönmek yok diyorsunuz ama ölmemelisiniz, ölmek için savaşıyoruz. Yaşamalıyız, hem de başımızı dik tutarak..." dedi. Edip Akbayram konuşmasına iki üç kere ara vermek zorunda kaldı. Çünkü acilen sedye geldi ve peş peşe fenalaşanlar hastaneye kaldırıldı. Sonrasında Edip Akbayram, "Bir ülkenin işçisi emekçisi emeklisi mutsuzsa, o ülkede bir şeyler yolunda gitmiyordur. Burada her düşünceden işçi kardeşimiz var. Özlük haklarımız için verdiğiniz bu haklı mücadelenizde sonuna kadar yanımızdayız" dedi. Derya Köroğlu, "Sesimizi sesinize katmaya geldik. Zafere kadar size destek olacağız" dedi. Onur Akın, "Hava döndü, işçiden işçiden esiyor yel, bizlere umut veriyorsunuz, yüreğimiz emekçiler için 20-30-40 senedir sizinle atıyor ve sizinle atmaya da devam edecek" dedi. Mazlum Çimen, "iyi ki varsınız, yaşamamıza sebepsiniz" dedi. Ahmet Telli "80'den bu yana bizleri birbirimizden koparmaya çalıştılar. Ama emeğin onurlu mücadelesi karşısında bütün hainler diz çökecek" dedi. Zerrin Taşpınar ise "Burada her şey çok güzel örnek yaratıyor, ama cins ayrımcılığının da olmadığını görüyorum. Kadın erkek veriyorsunuz mücadeleyi, ben de bir annem ve sizlere baktıkça diyorum ki, ne güzel çocuklarımız var". Ataol Behramoğlu, "bu artık TEKEL işçilerinin değil, tüm işçilerin mücadelesi olmuştur", Alper Kul, "kelimeler yetersiz, iyi ki varsınız" Aydın Şimşek, "12 Eylül yoldaşlık ilişkilerine de zarar verdi. Sizde bu duygular tekrar can buldu. Karanlıktan aydınlığa çıkan bir ülkenin muştusu geliyor" dedi. Mehmet Özer ise son sözü alarak "gül diyor ki isyan" adlı şiiri okuttu işçilere... Sonra tüm sa-

natçılar birlikte çadır çadır dolaştılar. Akşam ayrıca Pir Sultan Abdal Derneği açlık grevindeki üyeleriyle birlikte desteğe geldi. Bugün sanatçılar gelecek diye, canlı yayın araçları ve medya da Türk-İş önüne toplanmıştı. NTV muhabiri İdil hanımı gören işçiler, hemen ona kızmaya başladılar "Nerelerdesin?" Muhabir, işçilerin bu sıcak tepkisine gülümsedi. Eh, ne de olsa, o da parayla çalışan biriydi. Ne istenirse o haberi yapabiliirdi.

Günün en komik bulduğum olayı ise, İstanbul Genel Müdürlüğü, 8 nolu şubenin çadırına bir TEKEL emekçisinin yazdığı fıkrayı okumam oldu. başlık: "Fıkranın Alası

Tayyip Erdoğan'la Gül, aynı uçakta yolculuk ediyorlar. Gül diyor ki, şuradan 20 milyon atsam 20 kişi sevinir.

Tayyip Erdoğan da diyor ki, ben de 50 milyon atsam 50 milyon sevinir.

Bunu duyan pilot da diyor ki, ben ikinizi atsam 70 milyon sevinir.

İki milyon da bizden avans olsun", diyor bu fıkrayı yazan Oflu...

Bugün hastaneye kaldırılan açlık greviden 4, dışarıdan da bir işçiyle beraber, 5 işçi oldu. Bu kadar erken hastanelik olmalarının nedeni, gerçekten bünyelerimizin yorgun düşmesi olsa gerek. 55. günümüzü geride bıraktığımız şu saatlerde (01.00 şu anda) birçok işçi arkadaşın dediği gibi ben de şunu söylüyorum: TEKEL İŞÇİSİ TARİH YAZIYOR...

DÜNYA EME

Öyleyse şunun altını çizmek gerekiyor: Hükümete, hükümet şahsında kapitalist sisteme karşı bütün emekçi sınıflarda ve ezilen ulus ve ulusal topluluklarda muazzam bir öfke birikimi oluşmuştur. Bu öfke birikimi çalışan kitleleri, işçi sınıfının değişik bölüklerini birbirine yakınlaştırmış; sınıfların birliği mücadele içinde ortaya çıkmıştır.

Batman'ın Beşiri ilçesinden gelen işçiler, Ankara'da AKP genel merkezinin önünde üzerlerine bir şişe benzini boca ederek kendilerini yakma girişiminde bulunuyorlar.

Marmaray işçileri, oradan oraya koşup her gün bir yerde eylem yapıyorlar. Yüreklerinden taşan öfke tüm yüz çizgilerine hâkim, "ölümden ötesi yok" noktasındalar.

Antep'in Çemen işçileri kapitaliste karşı direnirken karşılarında polisi buluyorlar; çatışıyorlar geri çekiliyorlar. Çekildikleri yer bir tepe. Tepede savaş düzenine geçmiş bir ordu gibi diziliyor ve oradan polise saldırır gibi bir harekette bulunuyorlar. Aslında hem kendilerini hem de polisi sınıyorlar. Bıçak kemiğe dayandığında iş "sınama" ile kalmayacak, bu kesin.

İstanbul Büyükşehir Belediyesinde çalışan itfaiyeciler açlık grevi yapıyorlar. Esenyurt Belediyesi işçileri haftalar süren bir eylemi kararlılıkla sürdürüyorlar. İşlerini ve haklarını korumaya çalışıyorlar. Başka bir ifade ile kendilerini açlık ve sefaletle iterek yaşamdan kovan düzene karşı inatla yaşama tutunmaya çalışıyorlar. Eylemden başka çareleri yok.

İzmir'in TARIŞ işçileri yeni bir eylem sürecinin hazırlığına girmişler. Tekel işçilerinin mücadelesinin sonucunu dört gözle bekliyorlar. Çıkacak sonuca göre yollarını, yöntemlerini belirleyecekler. Yol, yöntem ne olacak ayrı bir konu; eyleme geçmeleri kaçınılmaz. Çünkü geçim araçları ellerinden alınıyor ve yaşama tutunmak için eylemden başka yolları yok.

Ve özelleştirmelere karşı direnişin simgesi haline gelen Tekel işçileri... Dondurucu soğukta sokakta, çadırda yatıp kalkan, "özlük hakları"ni almak için direnen, her yola başvuran Tekel işçileri. Kitleliliği ve direniş biçimiyle emekçi sınıfların vicdanını, dayanışma duygusunu, devrimci, yıkıcı sezgilerini harekete geçiren Tekel işçileri.

Tekel işçilerinin direnişi, daha şimdiden işçi sınıfı hareketi tarihinde bir dönüm noktası olma özelliği kazanmış bulunuyor. Onların eylemi, eylem halinde olsun olmasın, bütün işçi sınıfının, çalışan emekçi sınıfların duygularını, ruh hallerini, öfkelerini, devrimci eyleme duydukları eğilimi yansıtıyor.

Eylemin bu özelliği, bütün emekçi sınıfların Tekel işçileri etrafında kenetlenmesini sağlamıştır. 4 Şubat'ta işçi sınıfı hareketi tarihinde ilk defa milyonları bulan çalışan bir eylemin zaferi için harekete geçmiştir. Tekel işçilerinin başlattıkları eylemin sözünü ettiğimiz özelliği olmasaydı böyle bir gelişme mümkün olmazdı. İşçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların mücadele birliği Tekel işçilerinin direnişi etrafında sağlanmıştır.

Öyleyse şunun altını çizmek gerekiyor: Hükümete, hükümet şahsında kapitalist sisteme karşı bütün emekçi sınıflarda ve ezilen ulus ve ulusal topluluklarda muazzam bir öfke birikimi oluşmuştur. Bu öfke birikimi çalışan kitleleri, işçi sınıfının değişik bölüklerini birbirine yakınlaştırmış; sınıfların birliği mücadele içinde ortaya çıkmıştır.

Bu olgu, işçi sınıfının sermaye sınıfı üzerinde gerçekleşecek bir zaferi için tarihsel bir olanaktır.

HÜKÜMET SORUNU (MU)?

Bu soruya hem "evet" hem de "hayır" yanıtını vermek gerekiyor. Şayet soru, salt mevcut AKP hükümetini hedef alma anlamında sorulmuşsa buna "hayır" demek gerekiyor. Sorun AKP ya da başka bir burjuva partisi hükümeti sorunu değildir.

Şundan dolayı: bugünkü AKP hükümeti yerine hangi burjuva partisinin hükümeti olursa olsun sorun değişmeyecek, emekçi sınıfların payına işsizlikten yoksulluktan, yaşamdan kovulmaktan başka bir şey düşmeyecekti. Her işçi bu gerçeği kendi yaşamından şu ya da bu şekilde zaten öğrenmiş bulunuyor.

AKP yerine CHP, MHP ya da başka bir gericici faşist partinin hükümeti olsaydı sorun yine değişmeyecekti. Bugüne kadar değişik burjuva partilerin sayısız hükümeti gelip gitmiştir ama işçilerin yaşamı, emekçi sınıfların durumu hep kötüye gitmiş, yaşam daha çekilmez hale gelmiştir. Demek ki, işçilerin, emekçilerin mücadelesi sonucu bu hükümet yerine başka bir burjuva hükümet gelecekse boşuna mücadele edilmiş olacaktır.

Yok, eğer yukarıdaki soru, sorunun çözümünün ilk adımı olarak hükümetin, hükümet şahsında politik iktidarın hedef alınması anla-

ĞİN OLACAK!

mında sorulursa bunun yanıtı kesin bir “e-
vet”tir.

Sorunun kaynağı kapitalist düzenin, ser-
maye sınıfının egemenliğinin kendisidir. İşçi-
ler işten atılıyorsa, işsiz kalıyorlarsa, geçim
araçları ellerinden alınıyorsa, yaşamdan kovu-
luyorlarsa bunun kaynağı kapitalist düzenin
kendisidir. Hükümetler, bu düzenin, burjuva
sınıf egemenliğinin icra komitelerinden baş-
ka bir şey değildir.

Sermaye sınıfı, kendi düzenini, kendi sı-
nıf egemenliğini hükümetlere, politik iktida-
ra, devletin kendisine dayanarak ayakta
tutmaya, emekçi sınıfların saldırılarından ko-
rumaya çalışır. İşte bu yüzden sorunun kayna-
ğı hükümetler değil ama sorunun çözümü için
önce hükümetleri, politik iktidarları hedef al-
mak, onları yıkmak gerekir.

Aslında işin buraya kadar olan kısmı ken-
diliğinden anlaşılır bir durumdur. Önemli o-
lan bu değil, önemli olan yıkılanın yerine ne
konulacağı konusunda işçilerin bilincinin son
derece açık olmasıdır. Yukarda da ifade ettik,
şayet yıkılan bir burjuva hükümeti (bugün için
AKP hükümeti) yerine bir başka burjuva hü-
kümeti kurulacaksa işçi sınıfının tüm çabası
sadece kendisini yaşamdan kovan kapitalist
düzen ve burjuva sınıf egemenliğine yaraya-
cak.

Demek ki, işçi sınıfı, mücadele halindeki
işçiler bir burjuva hükümetin yerine bir başka
burjuva hükümetin kurulması için mücadele
etmezler, etmemeliler. Bunun kendi sınıf çı-
karlarıyla, yaşamsal sorunlarının çözümünüyle
hiçbir ilgisi yoktur. Ama işçi sınıfı, bugün i-
çin Tekel işçileri ve Tekel işçilerinin arkasın-
daki tüm emek güçleri devrimci bir hükümet,
devrimci bir iktidar için mücadele edebilirler
ve etmeliler de.

Çünkü ancak böyle bir devrimci iktidar,
bu iktidara dayanan devrimci bir hükümet ser-
maye sınıfının tüm ekonomik ayrıcalıklarına
son vererek, üretim araçlarına, bankalara, te-
kellere, büyük toprak mülkiyetine el koyarak
işçi sınıfının yaşamdan kovulmasını, geçim a-
raçlarının işçilerin ellerinden alınmasını, işçi-
lerin sokağa atılmasını, işsizliği engelleyebilir.

Bu neden böyle? Şundan dolayı: Büyük
üretim araçları, büyük topraklar kapitalistler-
in mülkiyetinde oldukça teknikte ve teknolo-
jideki her ilerleme bir kısım işçinin işinin son

bulmasıyla sonuçlanır. İnsanlığın kaydettiği
bu gelişmelerin insanların yıkımına, geçim a-
raçlarının ellerinden alınmasına yol açmasını
önlemenin çaresi, üretim araçlarının kapitalist
mülkiyetine son vermekten geçer.

Hiçbir burjuva hükümet bu önlemleri ala-
maz çünkü bu onun varlık nedenine uygun
düşmez. Bu önlemleri sadece devrimci bir ikti-
dar; işçi sınıfına, tüm emekçi sınıflara ve e-
zilen Kürt halkına dayanan bir Halk İktidarı
alabilir. Tam da bu nedenle, bugün çok sert bir
mücadelenin ortasında bulunan Tekel işçileri
bayraklarına “Devrimci Hükümet/ Halk İkti-
darı şiarını yazmalılar.

Böyle bir hükümet ve böyle bir iktidar
mümkün mü? Leninist Parti bütün işçi sınıfına
ve emekçi kitlelere bunun mümkün hatta
artık zorunlu olduğunu söylüyor. Ya devrimci
bir iktidar üretim araçlarını kapitalist mülki-
yetine son verir ya da kapitalist düzen Tekel
işçilerinde ve daha sayısız fabrika ve işletme-
de örneğini gördüğümüz gibi on binlerce insa-
nı, yüz binlerce, milyonlarca insanı yaşamdan
kovmaya, yaşam haklarını ellerinden almaya
devam eder.

Böyle bir hükümet ve böyle bir iktidar
mümkün mü? Mümkün ne kelime kaçınılmaz
bir durum haline gelmiş. Ankara’da, düzenin
başkentinde Tekel işçilerinin ortaya koyduğu
tablo bize bunu fazlasıyla anlatıyor. Sermaye
sınıfı uzun bir süredir yönetmiyor ama emek-
çi sınıflara karşı savaşarak ayakta durmaya ça-
lışıyor. Başbakanın Tekel işçilerini tehdit
etmesinin başka bir anlamı olamaz.

Ve madem ki, Hükümet işçi sınıfını kav-
gaya davet etti, kılıcını kından çekti; işçi sınıfı
bu “davet”i kabul edecektir.

NE YAPMALI

Hükümet çağırıyor, çağırıyor, tehdit edi-
yor, emekçi sınıfların geri kalanını, işsizleri iş-
çilere karşı kışkırtmaya çalışıyor. Hükümet
şaşkın, çaresiz, takatsiz, dengesini yitirmiş şe-
kilde davranıyor. Güçlü görünmeye çalışıyor
ama güçsüz. Düşmanını bu yöntemlerle kor-
kutmaya, sindirmeye çalışıyor ama nafiye ça-
ba.

Tekel işçilerinin arkasında milyonları bu-
lan geniş kitle desteği hükümetin Tekel işçi-
lerine saldırmasının önündeki en büyük
engeldir. Orada çakan bir kıvılcımın her ta-

rafı tutuşturacağını farkında ve bunun kor-
kusunu yaşıyor. Yine de, burjuva sınıfın tari-
hinde çokça örneği görüldüğü gibi, çılgınca
bir davranışta bulunup saldırabilir.

Bu ihtimali en aza indirmenin ve zafer
kazanmanın yolu Tekel işçilerinin arkasın-
daki emekçi sınıfların desteğini en ileri düzeye
çıkarmaktır. Bir kere şu gerçek bilince iyice
çıkarılmalı: İşçi sınıfı toplumu kurtarmadan
kendisini kurtaramaz. Toplumun ezici bir ke-
simini oluşturan çalışan kitleler işçi sınıfını
öncü sınıf olarak görüp öyle kabul ettiklerini
onun arkasında durarak, gözlerini ona çevire-
rek ortaya koydular.

Buna karşılık işçi sınıfı, kitlelerin gerçek
öncüsü gibi davranarak onların hükümete, ser-
maye sınıfına, düzene karşı taleplerini kendi
talepleri olarak, onların yaşamsal sorunlarını
kendi sorunları olarak öne sürmeli. Bu, işçi sı-
nıfının toplumu baskı ve sömürden kurtarma
tarihsel görevi gereğidir.

İşçi sınıfı sadece kendi dar sınıf çıkarla-
rıyla kendini sınırlarsa ne büyük kitlelerin des-
teğini arkasına alabilir ne de hükümet ve
politik iktidar karşısında zafer yüzü görebilir.
Bugün dar sınıf çıkarları anlamında bir takım
haklar kazansa bile hükümet ilk fırsatta bunla-
rı geri almayı bilecektir.

Hükümet ve sermaye sınıfı bu gerçeği
bildikleri için ellerindeki bütün araçlarla e-
mekçi kitleleri, işsizler kitlesini işçi sınıfından
uzaklaştırmaya, onları işçi sınıfına karşı kış-
kırtmaya çalışmaktalar. İşçilerin aldıkları ü-
cretin hükümetin açıkladığından çok daha
düşük olduğunu göstermek hükümetin bu ça-
basını boşa çıkarmaya yetmez. Kuzu postuna
bürünmek hükümetin “insaf” duygularını ha-
reketeye geçirmez ama aç kurt gibi iştahını ka-
bartır.

Öyleyse yapılacak iş bellidir: Genel ola-
rak işçi sınıfı, özel olarak Tekel işçileri kazan-
mak istiyorlarsa geriye değil ileriye doğru
adım atmalılar. Toplumun tüm emekçi sınıf-
larının, tüm yoksul kitlelerin öncüsü ve sö-
zcüsü gibi davranarak onların taleplerini öne
sürüp savunmalıdır. Sermaye sınıfını yenmek
için her yeri yangın yerine çevirmeye hazır ol-
duklarını ve aslında kendi kurtuluşları için bir
Halk İktidarını amaçladıklarını açıkça ilan et-
meliler. □

İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ ÖRÜLÜYOR

Ankara'da 6 konfederasyonun toplantısı olacaktı. TEKEL işçilerinin verdiği süre dolmuş, artık sonuç alıcı eylemler istiyordu, akşam toplantı sonlanana kadar kitle dağılmadan sloganlarla, marşlar ve halaylarla bekledi kış ayazında. Saatler 20:00'a gelirken, Erdoğan'ın 28 Ocak gününe Türk-İş'e randevu verdiği haberi geldi. Süre bir kez daha uzatılmış oldu, işçiler yine beklentiye sokuldu. Bu eylem süresince 3 saat boyunca da sık sık yukarıya açlık grevindeki işçilerin yanına çıkılarak onlarla sohbet edildi.

TEKEL işçilerinin mücadelesinin sınıfa öğrettiği en önemli derslerden biri, ortak mücadele etmek, süren mücadeleleri birleştirmek gerektiği oldu.

25 Ocak günü, itfaiye işçileri ve direnişteki Esenyurt Belediyesi işçileri, 2 gün sürecek olan açlık grevine başladı. "Ankara'da TEKEL, İstanbul'da İtfaiye ve Esenyurt İşçileri İçin 2 Günlük Açlık Grevindeyiz" diyerek Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde eyleme başladı. Belediye İş Sendikası İstanbul Şubeleri adına bir açıklama yapan Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, Türk-İş'e bağlı 6 konfederasyonun ortak kararı ile, eylemde bulunan itfaiye ve Esenyurt Belediyesi'nden çıkarılan işçilerin bir araya geldiğini söyledi. Saat 12.30'da açlık grevine başladıklarını duyuran işçiler, "artık münferit değil, ortak hareket ediyoruz. Anayasal hakkımız olan sendikalaşmayı savunmak için mücadelelerimizi birleştiriyoruz" diyorlar ve TEKEL işçileri ile de dayanışma içinde olduklarını söylemek için açlık grevindeler. İşçilere, çeşitli siyasetten gençlerle Devrimci İşçi Komiteleri adına iki işçi açlık grevine girerek destek veriyor.

Açlık grevine katılan emekli bir TEKEL işçisi olan Yılmaz EKŞİ de, basın açıklamasında yaptığı bir konuşmayla "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" şiarıyla destek için orada olacağını belirtti.

26 Ocak:

İtfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçilerinin İstanbul Türk-İş'te yaptıkları açlık grevinin 2. gününde, Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek

Platformu (HSGGP) bir basın açıklaması düzenleyerek işçilerin yanında olduklarını vurguladılar.

Saat 12.30'da Taksim AKM önünde toplanan HSGGP, "Bugün TEKEL, Belediye, İtfaiye İşçilerine, Yarın Hepimize! 4-C'ye Hayır" pankartı ile "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", "Esenyurt İşçisi Yalnız Değildir", "İtfaiye İşçisi Yalnız Değildir", "Kurtuluş yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Genel Grev Genel Direniş" sloganları ile Gümüştü Caddesi üzerindeki Türk-İş binasına yürüyüşe geçtiler. Yolu tek yönlü trafiğe kapatan emekçileri Türk-İş'te açlık grevindeki işçiler gelen emekçileri balkonda "Genel Grev Genel Direniş", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla karşıladılar.

Türk-İş'in önünde yapılan basın açıklamasını, İstanbul Tabip Odası (İTO) Genel Sekreteri HSGGP Sözcüsü Hüseyin Demirdizen okudu. Ardından Türk-İş binasına girerek açlık grevindeki işçilerin yanına girildi. Burada Türk-İş Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak ve Sevim Belli'nin yaptığı kısa konuşmaların ardından Esenyurt Belediyesi ve itfaiye işçileri konuşmalar yaptı. Deri-İş ve Teksif sendikaları adına gelen sendika temsilcileri de "burada bulunan tüm işçiler, dinimiz, ırkımız ne olursa olsun, birlikte mücadele ediyoruz, mücadele bize bunu öğretti", "Tüm gücümüzle sizin yanınızdayız, bütün gözümüz sizin üzerinizde, sizin için ne gerekiyorsa yapacağız, mücadelemizde sonuna kadar gitmeliyiz, siz herkese, bir şeyler elde etmek için mücadele etmek gerektiğini öğretiyorsunuz" diye konuş-

tular. Hava-İş Genel Başkanı Atilla Ayçıl da bir konuşma yaptı. Salonda herkes birbiriyle sohbet ediyor, açlık grevindekiler şekerli sıcak sularını, ziyaretçiler de çaylarını yudumlayıyor ve eylem üzerine, gelişmeler, yaşanan olaylar ve bundan sonra yapılabilecekler üzerine düşüncelerini paylaşıyorlardı. Ve sık sık sloganlar atılıyordu. "Birleşe Birleşe Kazanacağız"

Saat 14.00 civarında Ayışığı Sanat Merkezi işçileri ziyarete geldi. İşçilerle tanışıp sohbet eden Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri, "Kavgamızın Başkenti İstanbul"u anlatan "Bekle Bizi İstanbul" şiirini kısa oyun olarak sergilediler. Oyun, alkışlarla ve "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganıyla karşılandı.

Saatler 17:00'a geldiğinde, İstanbul'un işçi ve emekçileri, devrimcileri Türk-İş binasının önündeydi yine. Ankara'da 6 konfederasyonun toplantısı olacaktı. TEKEL işçilerinin verdiği süre dolmuş, artık sonuç alıcı eylemler istiyordu, akşam toplantı sonlanana kadar kitle dağılmadan sloganlarla, marşlar ve halaylarla bekledi kış ayazında. Saatler 20.00'ye gelirken, Erdoğan'ın 28 Ocak gününe Türk-İş'e randevu verdiği haberi geldi. Süreç bir kez daha uzatılmış oldu, işçiler yine beklentiye sokuldu. Bu eylem süresince 3 saat boyunca da sık sık yukarıya açlık grevindeki işçilerin yanına çıkılarak onlarla sohbet edildi.

27 Ocak:

48 Saatlik Açlık Grevi Saat 12:30'da Sona Erecek

Saatler 12.00'yi gösterirken DİSK, sendikal hak ve özgürlükler için başlattığı oturma eyleminin beşinci haftasında yine Taksim Gezi Parkı merdivenlerinde idi. Bu defa Antep'te grevde olan Çemen Tekstil işçileri için oradalar. Avrupa Tekstil-Giyim ve Deri Sendikaları Federasyonu (ETUF-TCL) Genel Sekreteri de Çemen Tekstil işçileri için gelmişti. DİSK Tekstil Sen'de örgütlenen işçiler, toplu sözleşme hakları için 12 Ocak'tan beri grevdeler ve işyeri önünde o günden beri panzerler bekliyor ve patronlar sürekli grev kırıcılarla işyerine girerek grevi etkisiz hale getirmeye çalışıyor. Patronların ve devletin işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını bu kadar rahatlıkla gaspedebilen ve anayasal hak olan sendikalaşmayı suç olarak gören sisteme karşı sendikal hak ve özgürlükleri için mücadeleye devam edeceklerini söylediler. "Sendikal Hak Ve Özgürlüklerin Takipçisiyiz, TEKEL İşçileriyle Dayanışma İçindeyiz", "Çemen Tekstil İşçileri Kazanacak" pankartları açan DİSK, KESK, TTB ve TMMOB, sık sık "Genel Grev Genel Direniş", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Çemen Tekstil İşçisi Yalnız Değildir", "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir" sloganları at-

tı. Eylemde, "İnsanca Çalışma Koşulları İçin Eylemdeyiz" pankartı ile Marmaray İşçileri de yerini almıştı.

Saat 12:30'da açlık grevindeki İtfaiye ve Esenyurt işçileri, bir açıklama yaparak eylemlerini bitirdiler. 48 saat süren açlık grevine, itfaiye işçileri, Esenyurt ve Bakırköy Belediyesi İşçileri ve DİK'li işçiler olmak üzere 35 kişi katıldı. Belediye İş 5 nolu Şube Başkanı Hasan GÜZEL yaptığı açıklamada, "48 saat önce buradan İtfaiye ve Esenyurt işçileri olarak başladığımız açlık grevini bugün sonlandırıyoruz. Açlık grevine başlarken bizler içerisinden geçtiğimiz sürecin bize yüklediği sorumluluk gereği mücadeleyi daha işyeri noktalara taşımak, parça parça yürütülen eylemlerimizi birleştirmek, birleşen eylemlerimizle daha genel bir eylemin oluşmasını sağlamak amacını taşı-maktaydı. 34 gündür itfaiyede 163 gündür Esenyurt Belediyesinde yürütülen mücadele 2 günlük açlık grevimizle bugün sonlandırılıyor. ...Tüm emek dostlarının sunduğu katkı göz ardı edilemez. Biliyoruz ki birleştikçe ne kadar etkili ve güçlü olacağımız gördük" dedi ve 44 gündür Ankara'da mücadele eden TEKEL iş-

çileriyle dayanışmanın yükseltilmesi gerektiğine, TEKEL'e yapılan tüm saldırıların işçi sınıfına yapıldığına, TEKEL'in kazanması halinde işçi sınıfının kazanacağına değindi.

Konuşmaların ardından, açlık grevindeki işçiler, kendilerini görüntülemeye gelen basın ordusu eşliğinde bisküvi ve çayla açlık grevini bitirdiler ve DİSK'in Taksim'deki eylemine katılmak üzere kortejlerini oluşturdular.

Yine basın ordusu eşliğinde düzenli kortejleri ve pankartlarıyla Taksim Meydanı'na yürüyen işçiler, saat 13.00 civarında DİSK, TTB, TMMOB ve KESK'le birleşerek mücadele birliğinin önemine ve ancak birlikte olurlarsa kazanabileceklerini vurguladılar. Sık sık "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" ve "Genel Grev Genel Direniş" sloganları atıldı. Eylemin sonunda, açlık greviden çıkmış olan işçiler topluca yemeğe gitmeye karar vererek dağıldılar. □

GENEL EYLEME ÇAĞRI

Üzerinde yaşadığımız topraklarda, son yıllarda işçi emekçi hareketinin sembolü haline gelen TEKEL eylemine destek vermek için, 6 konfederasyon, eylem kararını, 2 Şubat Salı günü açıkladılar. Taksim'de saat 12:30'da toplanan konfederasyonlar ve demokratik kitle örgütleri de, bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla eylemi duyurdular.

Taksim Meydanı'nda "Birleşelim Tek El Olalım, Haydi Dayanışmaya" pankartı açılarak yürüyüşe geçen kitle sık sık "Genel Grev, Genel Direniş", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "başkanlar göreve genel greve" sloganları attı.

Galatasaray Lisesi önünde gelindiğinde, DİSK Genel Başkan Yardımcısı basın açıklamasını yaptı. Basın açıklamasında TEKEL işçilerinin mücadelesine, hükümetin saldırılarına ve eylemini sürdüren itfaiye işçileri, Kent AŞ, şeker, Marmaray, Çemen Tekstil, Esenyurt Belediyesi ve Sinter Metal işçilerine değinildi ve "Mücadele 4 Şubat'ta sonuçlanmayacak, haklar alınana kadar konfederasyonların ortak mücadelesi her alanda sürecektir" denildi.

Sık sık "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Genel Grev Genel Direniş" sloganlarının yapıldığı eylem, yağmur altında sürdü. Bugün, (2 Şubat günü) bu eylemlerin ilk adımı olarak aralarında Tek Gıda İş Genel Başkanı Mustafa Türkel'in de bulunacağı bir açlık grevinin başlayacağını da duyurulduğu eylem, "Bütün işyerlerinde yükselteceğimiz çağrımızla, kadını-erkeği genci emeklisi, işçisi memuru ve işsiziyile bütün emekçileri ve halkımızı 4 Şubat'ta eyleme çağırıyoruz (...) Haklarımızı aramak için 3 Şubat'ta genel eylemde, grevde olacağız. Bütün emek dostlarını da yan yana olmaya, emek cephesini genişletmeye, ortak çıkarımız ve birlikte mücadele için yanyana gelmeye çağırıyoruz" çağrısı ile bitirildi. □

İSTANBUL İŞÇİ EMEKÇİ HALKI DA TEKEL İŞÇİSİNİN YANINDA

4 Şubat 2010. 52 gündür eylemde olan TEKEL işçilerine destek olmak için, 6 konfederasyonun genel eylem ilan ettiği gün. Tüm ülkede olduğu gibi İstanbul'da da iş bırakan işçi ve emekçiler, birkaç koldan Saraçhane Parkı'na toplandılar. Avrupa yakasından gelen emekçilerin merkezi toplanma yeri Edirnekapı Suriçi iken, Anadolu yakasından gelen emekçilerin toplanma yeri de Eminönü Ticaret Üniversitesi önü oldu. Ayrıca sağlık emekçileri Cerrahpaşa'da, Okmeydanı, Zeynep Kamil, Taksim İlkyardım Hastaneleri ve Çapa Tıp Fakültesi önünde basın açıklamaları yaparak, belediye işçileri Aksaray'da toplanarak geldiler eylem alanına. İş bırakma oranı fazla yüksek olmasa da, binlerce emekçi o gün sokakta eylemde idi.

Mücadele Birliği Platformu da, saat 10:30 civarında Anadolu yakasından gelen emekçilerle birlikte Eminönü'nde toplanma alanında idi. Alana ilk gelenler Türk-İş, Yol-İş, Harb-İş, Tez Koop-İş, Tümtis ve aralarında Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri'nin de olduğu çeşitli siyasi yapıları. "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", "Her Yer TEKEL Her Yer Direniş", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Genel Grev Genel Direniş", "Yaşasın İşçilerin, Emekçilerin Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emeginin Olacak" sloganlarıyla bekleyiş, KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar ve TMMOB'un gelişiyi devam etti. Bu greve, Memur-Sen ve Hak-İş daha önceden destek vereceğini açıklamasına rağmen katılmadı.

Saatler 12:00'ı geçerken, işçi ve emekçi kortejleri oluşmuş ve en önce Türk-İş ve TEKEL işçileri olmak üzere yürüyüşe başlamıştı. Alkışlar ve sloganlarla süren eylem, Unkapanı'ndaki TEKEL önünde yavaşladı. Türk-İş önünde her sabah adet olduğu üzere, eyleme katılan ve orada olan tüm illerin adı anons edilir ve kitle hep bir ağızdan "burada" der. Unkapanı TEKEL'in önüne geldiğinde de eylemdeki tüm TEKEL'ler tek

tek, il il sayıldı ve herkes "Burada" diye haykırıyordu. Bu esnada polis, yolun tamamen trafiğe kapatılmasına müdahale etmek isteyince kısa süreli bir arbede yaşandı. Kitlenin kararlı duruşu sonucu polis çekilmek zorunda kaldı. Sloganlar atılarak yürüyüş Unkapanı'na doğru sürerken daha Eminönü'nde yürüyüşe başlamamış kortejler vardı. TEKEL işçileri Unkapanı İMÇ önüne ulaştığında binadan yere sarkan "Dünya Emeginin Olacak, Mücadele Birliği" pankartı ve Deniz Gezmiş işçileri selamlıyordu. Işıklar ve alkışlar yükseliyordu. Ve devamında Deniz Gezmiş'in önünden geçen her kortej ya-

vaşlayıp, yüzünü ona çevirerek alkışlıyor, ışıklar çalıyor, "Bütün İktidar Emeginin Olacak" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atılıyordu. İstanbul işçi sınıfı, eyleme giderken devriminin öncüsü Deniz Gezmiş'i bu şekilde selamlıyordu.

Saatler 13:00'a gelirken, Edirnekapı'dan, Aksaray'dan ve Eminönü'nden gelen işçi ve emekçiler Saraçhane Meydanı'na yerleşmeye çalışıyordu. Dört yolun ortasına kurulan ses aracı üzerinden öncelikle gelenler selamlandı ve ardından sloganlar eşliğinde konuşmalar başladı. Ortak basın açıklamasını Türk-İş 1 Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak yaptı ve sonrasında KESK Genel Başkanı Sami Evren konuşma yaparak, iş güvencesiz milyonlarca işçinin olduğunu, TEKEL direnişinin başarıya ulaşmak zorunda olduğunu söyledi. Bu dayanışma eyleminin bir başlangıç olduğunu söyleyerek herkesi Tekel işçileriyle dayanışmaya çağırdı. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de konuşma yaparak 4-C'nin bir kölelik sözleşmesi olduğunu söyledi. Direnişte olan Marmaray, itfaiye, belediye ve Sinter Metal işçileri de konuşmalar sırasında anıldı. Saraçhane'den dolup taşan kitle, saat 15:00'a kadar sloganlarıyla, pankart, bayrak ve flamalarını dalgalandırmaya devam ettiler. Bu esnada çeşitli yazılımlar da göze çarptı. Eylem, başladığı coşku ile sona erdi.

Saraçhane eyleminin dışında SES ve Dev Sağlık İş üyeleri Okmeydanı, Zeynep Kamil, Taksim İlkyardım Hastaneleri ve Çapa Tıp Fakültesi önünde kitlesel basın açıklamaları yaptı. Anadolu Yakası'nda da iş bırakan DİSK, KESK'e bağlı sendikalara üye emekçiler, sivil toplum örgütleri, meslek örgütleri ve siyasi parti üyeleri, Kartal Meydanı, Kadıköy Belediyesi Haydarpaşa Merkez bina önü, Kadıköy Söğütlüçeşme Metrobüs durağı ve Ümraniye Vergi Dairesi önünde bir araya gelerek basın açıklamaları yaptılar. □

İZMİR TEKEL'İN YANINDA

4 Şubat 2010 günü birçok sendika, demokratik kitle örgütü ve devrimci hareketlerin katıldığı Tekel işçileriyle dayanışma amaçlı bir günlük iş bırakma eylemi İzmir'de saat 11:00'da Basmane Meydanı'nda toplanılarak başladı.

Katılımın çok yoğun olduğu eylemde kortejin başında öfke, kararlılık ve inanç dolu bir şekilde olan Tekel işçileri vardı. Basmane Meydanı'ndan İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin önüne yürüyüşe saat 11:00'da başlandı. Yürüyüş sırasında bizler Mücadele Birliği Platformu olarak "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" pankartını açarken, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "4C'yi yırtarız Ankara'yı yıkarız", "Tekel İşçileri, Marmaray İşçileri, Çemen İşçileri, Eko İşçileri, Park-Bahçe İşçileri; Savaşıyor, Bütün İktidar Emegin Olacak" sloganları attık. Kortejimizdeki canlılık ve coşku birçok insanı etkiledi. Yürüyüş sırasında yanımızdan "İzmirli Sanatçılar" pankartı taşıyan arkadaşları "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganıyla selamladık, daha sonra kendileri bu sloganı eylem yerine kadar birçok defa attılar.

Büyükşehir Belediyesi'nin önüne gelindiğinde sendikacılar çeşitli konuşmalar yaptı. Bir ara Tekel işçisi olduğu sanılan bir kadın, İz-

su binasının balkonundan gazete açarak bir şeyler anlatmak isterken özel güvenlik kadını yaka paça balkondan içeri aldı. Kitlenin fark etmediği ve sendikacıların değinmediği bu olay geçiştirildi. Ardından basın metni okundu. Basın metninin okunmasından sonra Ankara'dan eylemden gelen bir Tekel İşçisi sözü aldı. Tekel işçisi şunlara değindi; "Tekel işçilerinin eyleminin 52. gününde kadın-erkek ülkenin her yöresinden işçi kardeşlerimizle tek yürek tek yumruk içinde kenetlendik. Bizler ekmeğimiz, çocuklarımızın geleceği için onurlu bir mücadele sergiliyoruz. Onlar çok para kazandığımızı, yetim hakkı yediğimizi söylüyorlar. Bizse emeğimizin gücüyle, alınımızın teriyle yatmadık vatani da satmadık arkadaşlar. Abdi İpekçi Parkı'nda gaz bombaları altında pis sulara maruz kaldık, biber gazı da yedik ama yılmadık yılmayacağız. Çocuklarımızın geleceği ve özlük haklarımızı vermemek için ölümüne direneceğiz. Bu mücadelemizden haklarımızı almadan dönmeyeceğiz. Tekel işçisinin onurlu direnişi tüm işçi sınıfının önün açacaktır. Yaşasın onurlu mücadelemiz, zafer direnen emekçinin olacaktır". Tekel işçisinin konuşmasından sonra eylem sona erdirildi. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak eyleme bizimle katılan arkadaşlardan Tekel işçilerinin eylemleriyle ilgili düşünceleri aldık. □

Ankara'da İş Bırakma Eylemi

Ankara'da iş bırakan binlerce işçi ve emekçinin toplanma yeri Kolej Meydanı'ydı. Sabah saatlerinde Tekel işçilerinin yanında toplanmaya başlayan Mücadele Birliği Platformu, toplanma saatine kadar işçilerle birlikteydi.

Saat 10:00 sularında bayrak ve sopaları eylem alanına getirmekte olan DÖB'lü bir öğrenci, Batıkent'te sivil polislerce çevrildi ve kimlik kontrolünden sonra polis otosuyla karakola götürülerek gözaltına alındı. Kısa bir sorgunun ardından bayrak sopalara el koyan polis, DÖB'lü öğrenciyi serbest bıraktı. Saat 11:00'de Mustafa Kumlu'nun açıklamasından sonra Mücadele Birliği Platformu "Dünya Emegin Olacak" pankartını açarak Kolej Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Yaşasın İşçilerin Mü-

cadele Birliği" sloganlarıyla Kolej Meydanı'na ulaşan platform üyeleri buradan kitle ile beraber Kızılay'a doğru harekete geçti.

Saat 13:00 sularında Tekel işçileri kitle olarak eylem alanına geldiler. SSK İş Hanı'nın önünde toplanan kalabalığa konfederasyonların üyeleri, işçi çocukları ve sanatçılar seslendi. Eylem esnasında "Zafer Savaşan Tekel İşçisinin Olacak / Mücadele Birliği" yazılımaları ve DÖB imzalı yazılımalar yapıldı. Eylemin sonuna gelindiğinde konserler vardı.

Alandan ayrılan Mücadele Birliği Platformu sloganlar eşliğinde Tekel işçilerinin yanına giderek işçilerle sohbet ettiler.

Baskılar Bizi Yıldramaz!
Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!
Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak!

Ankara'dan DÖB'lü Öğrenciler

Antep'te Genel Eylem Coşkusu

Ülke genelinde TEKEL işçilerinin yalnız olmadığını göstermek için 4 Şubat günü gerçekleştirilen genel grevin Antep ayağı da coşkulu bir şekilde gerçekleşti. Sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin ve devrimcilerin saat 11.00'de Kırkayak Parkı'nda toplanmasıyla başlayan eylemlilik, parkta çekilen halaylarla ve "Tekel Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla sürdü. Eylem grevlerinin 24. gününde olan Çemen Tekstil işçilerinin ve TÜMTİS işçilerinin oldukça kitlesel katılmaları dikkat çekti. Yaklaşık 45 dakikalık bekleyişin ardından kitlenin toplanmasıyla kortejler oluşturuldu ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi.

Eylem boyunca TEKEL işçilerinin yanı sıra Çemen işçilerinin yalnız olmadığını belirten sloganlar öne çıktı. Yürüyüş esnasında bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak bayraklarımızla Çemen işçilerinin hemen arkasından yürüdük. Yürüyüşte sık sık "Fabri-

kalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "İktidar Dışında Her şey Hiçbir Şeydir", "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "İşçiler Çemene Halaylarla Girecek", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarını bir çok işçinin de katılımıyla birlikte haykırdık.

Eski adliye önüne geldiğimizde ise alana yine "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak" sloganlarıyla giriş yaptık. Alanda ayrıca Mücadele Birliği dergimizin de son sayısının satışını gerçekleştirdik. Deniz bayraklarımızı görerek yanımıza gelen

bir çok kişi ile de tanıştık, sohbetler ettik. Sendika temsilcileri tarafından açıklamalar yapılırken sık sık sloganlar atılmaya devam etti.

Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylemin sonlarına doğru ise yine davul zurna eşliğinde halaylara duruldu. Halaylar esnasında da yine "Çemen İşçisi Onurumuzdur", "İşçiler Çemene Halaylarla Girecek" sloganları bütün kitle tarafından atıldı. Çekilen halayların ardından eylem sona erdi. Eylemden sonra ise Ayışığı Sanat Merkezi'ne giderek orada Çemen işçilerinden arkadaşların da katılımıyla eylemin birlikte değerlendirmesini yaptık.

Antep Mücadele Birliği Platformu

MERSİN'DE GENEL EYLEM

TEkel işçilerinin eylemini desteklemek için 6 konfederasyonun birleşerek 4 Şubat 2010'da tüm ülkede yapılan grev, Mersin'de de emekçiler tarafından coşkuyla gerçekleştirildi.

Saat 10:30 da Mersin Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan emekçiler, çekilen halaylar ve sloganlarla grevlerine başladılar. Tüm sendikaların ve kitle örgütlerinin de katılımıyla büyük yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında sık sık "Tekel İşçisi Direnişin Simgesi", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlar atıldı. Şehir merkezinden yapılan yürüyüş çevredeki evlerden, esnaflardan alkışlarla destek verildi.

Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak işçi sınıfının mücadelesine destek vermek için bayrağımız, pankartımız ve sloganlarımızla yürüyüşte yerimizi aldık. "Denizlerin Yoldaşlarından İşçi sınıfının Mücadelesine Bin Selam", "İktidar Dışında Her şey Hiç bir şeydir" yazılı Devrimci Öğrenci Birliği imzalı pankartımızı açarak yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında sık sık "Dünya Emeğin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "İktidar Dışında Her şey Hiç Bir Şeydir", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" sloganlarımızı attık. Yürüyüş sırasında pankartımızdaki ve bayrağımızdaki Denizlerin resimlerini görenler bizi büyük bir ilgiyle karşıladılar.

AKP binasının önüne gelindiğinde bütün kitle aynı sloganı haykıyordu "Tekel İşçisi Yalnız değildir". AKP önünde grev konuşmalar ve

halaylarla devam ederken bizler de pankartımızı Metropol İş Merkezi'nin 3. katına astık. Pankartımızı gören işçiler büyük bir coşkuyla alkışlayarak bizi selamladı. Saat 13:00 kadar süren eylem sloganlarla son buldu.

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

MERSİN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

Grevlerinin 15. Gününde Çemen İşçileri'nin Yanındaydık

Çemen Tekstil işçilerinin başlattığı grev, yeni katılımlarla güçlenerek devam ediyor. En başından beri büyük bir kararlılıkla mücadelelerine devam eden grevdeki işçiler, soğuk havalara rağmen sermayeyi terletmeye devam ediyor. 15. gününü de geride bırakan grev, defalarca polisin keyfi baskılarıyla engellenmeye çalışılıyor. İşçilerin yaptığı her şey “yasak” gerekçesiyle engelleniyor. “Müdahale ederiz” denilerek de işçiler tehdit ediliyor. Fakat hiçbir zorluk Çemen işçisini mücadelesinden bir adım geri attıramıyor.

Biz Mücadele Birliği Platformu olarak daha önce gerçekleştirdiğimiz kitlesel destek ziyaretlerimizden ikincisini grevin 15. gününde yeniden gerçekleştirdik. 26 Ocak 2010 Salı günü saat 14:00 civarında gerçekleştirdiğimiz ziyarette işçilerin yanına “Çemen İşçisi Yalnız Değildir”, “Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek”, “Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak” sloganlarıyla yaklaştık. Yanlarına geldiğimizde ise işçiler bizleri “Çemen Sizinle Gurur Duyuyor” sloganlarıyla karşıladılar. Ve hemen davul zurna eşliğinde halaylara duruldu. İşçilerin oluşturduğu geniş halay oldukça coşkulu bir şekilde devam etti. Halaylarımız o kadar coşkuluydu ki polisler bundan oldukça rahatsız oldular. Hiç hareket ettirilmeyen panzerlerini halayın ortasından geçirerek gözdağı vermeye çalıştılar. Fakat buna rağmen işçilerin halayının coşkusunda en ufak bir azalma yaşanmadı. Coşku özellikle Çemen işçileri için hazırladığımız “Çemen İşçi Marşı” ile de doruğuna ulaştı.

Halaylar esnasında bütün işçilerle beraber ilk defa “Çemen İşçi Marşı”nı söyledik. Marş esnasında da yine polisin tahammülsüzlüğü kendini gösterdi. Elindeki kağıtta yazan marşa bakan işçilere, bir sivil polisin söylediği “bu zamana kadar sizin için niye kimse bir şiir yazmadı da bunlar yazıyor, bunlar provokatör, bunlardan uzak durun” sözü üzerine bir işçinin “bu kadar zamandır burada dururken bizim durumumuzu niye kimse sormadı, biz arkadaşları tanyoruz, onlar iyi insanlar” şeklindeki tepkisiyle karşılaştı.

Halaylarımızın ardından hazırlanan çayları yudumlayarak sohbetler ettik. Sohbetler esnasında işçilerin verilen destekten dolayı ne kadar mutlu oldukları her birinin daha da canlanan bakışlarından belli oluyordu. Daha sonra da hep birlikte fabrikanın karşısına geçerek 15:00-23:00 vardiyasının gelişi beklendi. Servisler geldiğinde yine sloganlar yükselmeye başladı. “İşçi İşçiye İhanet Etmez”, “Direne Direne Kazanacağız”, “İşçiler Çemene Halaylarla Girecek”, “İşçi Onuruna Sahip Çık”, “Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek” “İşçi İşçiyi Satmaz” “Ölmek Var Dönmek Yok” sloganlarıyla grev kırıcı işçiler greve davet edildiler. Sloganların ardından Grup Denize Ezgi bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Çemen İşçi Marşı defalarca söylendi. İşçilerle kaynaşmaya tahammül edemeyen polis yine müdahale ederek bunun yasal olmadığını, “2911 sayılı toplu gösteri ve yürüyüşleri kanununa muhalefet” edildiğini ve kendilerinin de işçilerinin yanında olduklarını belirtti. Fakat bir arkadaşımızın panzerleri göstererek “kimin yanında olduğunuz belli oluyor” demesi üzerine işçiler kendilerini gülmekten alıkoyamadılar. İşçilerden biri ise yine polise “biz burada türkülerle moral buluyoruz ne yapmış ki sanki” şeklinde tepki gösterdi. Sendika yöneticilerinin de müdahale etmesinin ardından polis devam edilmesi halinde müdahale edileceği uyarısında bulundu. Bunun üzerine sendika yöneticilerinin de çağrısıyla müzik dinletisine son verildi. Müziklerimize ise işçi servislerine binerek orada devam ettik. Ve bir süre sonra ise servisler hareket ederek işçileri evlerine dağıtmak üzere yola çıktı. Yol boyunca yine marşlarımız türkülerimiz coşkulu bir şekilde devam etti.

Mücadelesine kararlılıkla devam eden Çemen işçileri ile kaynaşmamızı hiçbir güç engelleyemez. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak grevin ilk gününden beri Çemen işçilerinin yanında olduk ve bu mücadele zafere ulaşana kadar da yanlarında olmaya devam edeceğiz.

**ÇEMEN İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR
İŞÇİLER ÇEMENE HALAYLARLA GİRECEK
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK
ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU**

BU HAKSIZLIĞA DUR DİYECEĞİZ MUTLAKA

Grevin 18. gününde duygu ve düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim, çünkü bu tek bizim değil, tüm işçi ve işsizlerin sorunu. Eşim ve arkadaşları grev yapıyorlar şu hava şartlarında. Soğuk kara kış günlerinde, yağmur çamur demeden patronların yaptığı haksızlığa karşı arkadaşlarıyla birlikte tek vücut gibi, sabah akşam demeden savaşlarına ve mücadelelerine devam ediyorlar. Ben de onlara ve bütün grev yapanlara destek olmak için duygularımı dile getirmek istedim. Şu kriz ortamında insanların bir ekmek uğruna savaştığı ülkemizde bizler de evimizde bir lokma yemek için çocuklarımızla birlikte eşlerimizi beklerken bu vicdansızlık yapan patronlar hiç düşünmüyorlar mı? Kendileri sıcak yataklarında yatarken işçiler gecelerini gündüzlerini fabrikalarda harcarken alınteri dökerken bu kadar da vicdansızlık olmaz ki. Eşlerimize yapılan bu haksızlık değil de ne?

Ne olursa olsun işçiler yalnız değildirlere. Bu haksızlığa dur diyeceğiz mutlaka. Sonuna kadar direneceğiz aç olsak da kiramızı veremesek de çoluk çocuğumuza bir lokma ekmek götürmesek de her şeye göğüs gereceğim. Bunlar zaten onların yarınları için değil mi. Ne var ki bunu patronlar bilmiyor. Ya aylıklarını kesiyor ya da hiçbir şey yapmıyor. İçlerinde biraz vicdan taşıyorsalar işçilerin sorunlarına yardımcı olurlar. Kendileri çok rahat bir şekilde yaşarken bizlerin durumu her geçen gün daha kötüye gidiyor. Tek başlarına olmadıklarını gören işçiler patronları dize getirecekler ve işçiler bu yaptıkları grevden alınlarının akıyla, zaferle çıkacaklar. Ben buna inanıyorum ve ölmek var dönmek yok diyorum. Zafer bizim olacak. Eşlerimiz de grevi kazanacak. Tüm patronlar da bunu görecek.

Bir Çemen İşçisi Eşi

ÇEMEN TEKSTİL İŞÇİSİNİN ÖFKESİ PATLADI

Grevlerinin 19. gününde olan Çemen Tekstil işçisinin öfkesi artık kabına sığmıyor. Patron Kamil Çetinkaya'nın, 3 gün önce sendikayla görüşeceği mesajı üzerine beklemeğe geçen işçiler, bunun aldatmaca olduğunu görünce, verilen sürenin son günü olan 30 Ocak Cumartesi günü, tepkisini sert bir şekilde gösterdi.

Grevdeki işçiler kendi aralarındaki sohbetlerinde sürekli servislerin engellenmesi gerektiğini ve bu şekilde devam edilirse kaybedeceklerini belirtiyorlar. Bugün 15:00 vardiyası büyük bir öfkeyle beklendi. Vardiya servisleri geldiğinde fabrikanın karşısında toplu bir şekilde bekleyen işçiler yavaş yavaş fabrika önüne doğru yöneldiler. Öncelikle karşılarında her zamanki gibi polis barikatını buldular. Birkaç işçi öncülük ederek polis barikatını yardı ve grev kırıcıların üstüne yürüdü. Bunun üzerine karşıda bekleyen bütün işçiler, fabrikaya doğru yönelerek servis araçlarını taşlamaya başladı. Patronun koruyucusu polisler de hemen işçilere müdahalede bulundu. Tüplerle işçilerin üzerlerine biber gazları sıkıldı. Fakat rüzgarın işçilerin arkasından esmesi sonucu bir çok polis biber gazından etkilendi, bir çoğu da atılan taşlardan korunmak için kendini yerlere attı. Atılan taşlarla servis araçlarının camları döküldü, hazırlıksız yakalanan polislerden ve grev kırıcılardan yaralananlar oldu. Bir grev kırıcı kalp krizi geçirdi ve ambulansla hastaneye kaldırıldı. Yaklaşık 10 dakika süren taşlama sonrasında 15:00 vardiyası grev kırıcı işçiler kendilerini fabrikanın içine zor at-

tılar. Çıkacak olan vardiya da çıkamadı. İşçilerin karşısına yeni polisler takviye edildi, polis araçları fabrikanın içine sokuldu, yine panzer fabrikanın önüne getirildi. İşçiler bu esnada "İşçi İşçiyi İhanet Etmez", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Direne Direne Kazanacağız", "Onurlular Burada Onursuzlar Nerede", "İşçi Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganlarını haykırırdı.

Ve bir süre sonra yoğun bir polis yığınağının arkasından işçiler dışarı çıkarılarak polis nezaretinde servislere bindiler ve fabrikadan uzaklaştırıldılar. Bu esnada destek için gelen bir grup, polisler tarafından engellendi. Polisler işçilere "arkadaşlar bunları aranızda almayın onlar provokatör" söylemlerine karşı işçiler "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla karşılık verdi. Polislerin özellikle bizleri sürekli olarak kameraya çekmeleri, işçi arkadaşların da gözüne çarpmış olacak ki, bir çok işçi yanıma gelerek "arkadaşlar bizden çok uzaklaşmayın, sürekli sizi çekiyorlar" diyerek bizleri sahiplendiklerini gösterdiler.

Olayların ardından patron işçileri yeni bir oyalamaya sokabilmek için emniyet müdür yardımcısını devreye soktu. Emniyet müdür yardımcısı işçilere, patronun işçilerden bu ayın 12'sine kadar süre istediğini bildirdi. Ayın 11'inde patron tarafından "grevin başlama tarihinin yanlış tarih olduğu" iddiasıyla açılan davanın duruşmasının olması, neden 12'sine kadar süre istediğinin açık göstergesi. Fakat Kamil Çetinkaya'nın karşısında çocuk yok. 19 gündür bilinç olarak oldukça ilerlemiş bir sınıf

var karşısında. İşçilerin hiç biri bu aldatmacaya inanmıyor. Ve patronun bu anlaşmasına yanaşmıyorlar.

Grev kırıcıların uzaklaşmalarıyla işçiler, kendilerini sürekli fabrika önünde bekleyen otobüslere bindiler. Her birinin yüzlerinde zafer kazanmış bir işçinin bakışları ve gülüşleri vardı. Birbirlerine neler yaptıklarını büyük bir heyecanla anlatıyorlardı gülerken ve ekliyorlar tabii "bu onlara çok iyi bir ders oldu. Ölmek var dönmek yok."

Ve yine otobüsün içinde hep bir ağızdan Çemen İşçi Marşı okundu. Marş adeta canlandı işçilerin ruh hallerini anlatıyordu. Zaferin ancak savaşı işçilerle gelebileceğini bütün işçiler daha iyi görüyor. Saat 17:00'a doğru ise polisler işçilere fabrikanın karşısında duramayacaklarını bildirdi. Ve biraz aşağıya gidilmesi söylendi. İşçiler bu esnada kendi aralarında durumu değerlendirdiler, uzun bir süre kendi aralarında konuşular. Bu konuşmalar esnasında işçilerin ne kadar kararlı oldukları göze çarpıyordu. DİSK Tekstil Antep Şube Başkanı İbrahim Karaca'nın işçilerle yaptığı konuşmanın ardından işçiler fabrikanın yan tarafına çekildiler.

Saatler 18:00'ı gösterdiğinde de işçiler otobüslere binerek fabrikanın önünden ayrıldılar.

**ZAFER SAVAŞAN
İŞÇİLERLE GELECEK
ÇEMEN İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR**

Antep Mücadele Birliği Platformu

Grevin 21.Gününde Çemen İşçileri Dağlara Çıktı

İşçilerin fabrika önünde durmasına polis tarafından izin verilmemesi üzerine, işçiler grevlerinin 21. gününde fabrikanın karşısında bulunan tepeye çıktı. Ama işçilerin coşkusunda en ufak bir azalma olmadı.

Tepeye çıkan işçiler, adeta kuşatma içerisindeki bir ordunun savaş pozisyonundaydı, tek sıra halinde dizilerek adeta gözdağı verdiler. Sloganları daha da gür çıkan işçiler, sık sık attıkları "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarıyla sanayi bölgesini inlettiler. Yine 15:00 vardiyası sloganlarla beklendi. Fakat bu sefer işçilerin grev kırıcı işçilere ve polislere bir sürprizi vardı. 15:00 vardiyasının servislerinin gelmesiyle birlikte "İşçi şaşırma sabrımızı taşırma" sloganı gür bir şekilde atıldı ve tepeden fabrikaya doğru bir taarruza başlandı. Bütün işçiler savaş çılgınlıklarıyla fabrikaya ve polis barikatına doğru hep birlikte yerlerden taşlar

olarak koşmaya başladı. Grev kırıcılar ve polis adeta bir şok yaşıyordu. Panzer, fiskiyesini işçilerin üzerine doğrulttu. Grev kırıcılar ise korkuyla kendilerini bir an önce fabrikanın içine atabilmek için birbirlerini ezerek kaçmaya başladılar. Tam polis barikatının önüne gelindiğinde ise bütün işçiler birden durdu ve "şaka yaptık" diyerek sloganlar atmaya başladılar. Ama sadece bu bile sağlam bir gözdağı vermeye yetti. Bir polis yetkilisinin bu durum karşısında "böyle şaka mı olur kardeşim" demesi işçiler arasında gülüşmelere yol açtı. Fakat işçilerin kendi aralarındaki sohbetlerinde "her şakanın bir ciddiyet payı vardır" demeleri, aslında ne kadar bilinçli bir iş yaptıklarının göstergesiydi.

Bugün işçiler sürekli kendi aralarında, bugün yaptıklarını, grev kırıcıların nasıl birbirlerini ezdiklerini ve polisin şaşkın ve korku dolu bakışlarını konuşup "bu korku onlara yeter" diyerek güldüler.

Daha sonra yine çaylarımızı içerek sohbetlere devam ettik. Tabii havanın da güzel olmasından kaynaklı, şakalaşmaların bol olduğu bir maç yaparak da iyi bir ter attık. Maçımızın berabere bitmesinin ardından saat 17.30 civarında servislere binerek evlere dağıldık.

Antep Mücadele Birliği

Çemen Grevinin 22. Günü Mitinge Dönüştü

Bugünün Çemen işçileri için ayrı bir önemi vardı. 2 Şubat Salı günü, yani grevin 22. günü, kitlesel bir şekilde ve bir miting havasında geçti.

Bir çok sendikanın ve demokratik kitle örgütünün destek verdiği eylem için DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak ve Başkan Yardımcısı Muzaffer Subaşı fabrika önüne gelerek saat 11:00 civarında bir açıklama yaptılar. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak bu açıklamaya katıldık. Fabrika karşısında biriken işçilerin arasına bayraklarımızla ve "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla gelirken "Mücadele Birliği hoş geldiniz" anonsu yapıldı. İşçilerin alkışları arasında yanlarına yaklaştık.

Hep birlikte sloganlar atmaya başladık. Fabrika karşısındaki bu kitlesel basın açıklamasında Muzaffer Subaşı, Rıdvan Budak ve Süleyman Çelebi birer konuşma yaptılar. Subaşı konuşmasında polis baskılarına değindi ve "emniyet güçleri işverenin rahatlaması için her türlü çabayı sarfediyorlar, bunu ilgili yetkili mercilere götüreceğiz, fabrika önünde basın açıklaması yapmamız gerekirken, çamurda çukurda basın açıklaması yapmak zorunda kalıyoruz" dedikten sonra işçiler "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganını hep birlikte haykırdı. Ardından Rıdvan Budak ve Süleyman Çelebi birer konuşma gerçekleştirdi. Süleyman Çelebi ise konuşmasında sermayenin saldırılarına karşı kendilerinin de grev haklarının olduğunu belirt-

ti. Çelebi konuşmasının devamında "sendikali olmanın bazı bedelleri var, bunu biliyoruz. Çünkü bu ülkede örgütlü bir toplumun olmasını istemiyorlar. Bu yeni bir şey değil... 12 Eylül hukuku devam ediyor" dedi. Bu grevin mutlaka kazanılacağını da belirten Çelebi, yapılan eylemin sadece Antep'te değil bütün ülkede konuşulduğunu, burada TÜRK-İŞ'e de görev düştüğünü onların da Çemen işçisinin yanında olması gerektiğini belirtti. Ayrıca "Çemen işçisinin kazanması demek bütün Antep'in kazanması demektir, TEKEL'in kazanması demek bütün ülkenin işçi sınıfının kazanması demektir" dedi ve ulusal ve uluslararası bütün dayanışmayı sağlayarak sonuna kadar Çemen işçilerinin yanında olacaklarını söyledi. Çelebi'nin konuşmasının ardından davul zurna ile halaylar çekilmeye başlandı.

Bizler de bu esnada yanımızda getirdiğimiz Mücadele Birliği dergisinin son sayısının dağıtımını yaptık. Kısa bir halayın ardından başkanlar ve işçilerden oluşan bir grup, patron Kamil Çetinkaya ile görüşmek üzere içeri girdiler. Bu esnada diğer işçiler de fabrika kapılarının önüne gelerek müziklerle, sloganlarla yapılacak olan açıklamayı bekledi. Bizler de bu bekleyiş sırasında "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak" ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarını işçilerin de katılımıyla birlikte haykırdık. Görüşmeden sonra açıklamayı yapan Rıdvan Budak açıklamasında patronun, ayın 11'inde görülecek mahkeme-

yi beklediğini, bunu kazansa da kaybetse de bu sorunun oturulup birlikte çözüleceğini söylediğini ve de patronun "söz" verdiğini belirtti. Yapılan açıklamanın ardından DİSK başkanı ile birlikte valiyle görüşmek üzere yola çıktılar.

Destek için gelenler "Çemen İşçisi Onurumuzdur" sloganlarıyla Çemen işçisiyle vedalaşırken, işçiler de dışarıdan gelecek destek sunanları "Çemen Sizinle Gurur Duyuyor" sloganlarıyla uğurladılar.

Destekçiler gittikten sonra yine yemekler yenildi, çaylar içildi, sohbetler edildi. Ve yine maç yapmak için işçiler hazırlıklara başladı. Bu arada basın tarafından Çemen işçilerine yönelik bilinçli olarak sürdürülen sansür karşısında dergimizde 4 sayfalık Çemen Tekstil haberlerinin olması işçileri çok mutlu etti. Hemen hemen bütün işçiler bizleri tanıdıkları için bir çoğunun sabırsızlıkla bekledikleri elimizdeki dergilere bir izdiham yaşandı. Biz dergileri dağıtmıyorduk, adeta işçiler ellerimizden almaya koşuyordu. Ve gün boyunca dergiler işçilerin ellerinden düşmedi. Gün boyunca nereye baksak mutlaka dergiyi okuyan birilerini görüyorduk ve dağıttığımız dergilerin bir tanesinin bile boşa gitmediğini görmek bizim için ayrı bir mutluluktuk. Dergiyi okuyan bir çok işçiyle gerçekleştirdiğimiz sohbetlerde ise dergimizin oldukça beğenildiğini gördük.

Antep Mücadele Birliği Platformu

“BU SİSTEMİ DEĞİŞTİREBİLİRİZ”

DİK: Merhaba. Biz Devrimci İşçi Komiteleri'ndeniz. Sizinle kısa bir röportaj yapabilir miyiz?

İşçi: Merhaba teşekkürler. Tabi ki, mutlu olurum

DİK: Kaç yaşındasınız, ne işle uğraşıyorsunuz ?

İşçi: 26 yaşındayım. Ben Efes Pilsen Fabrikası'nda bir taşeron şirketinde çalışıyorum.

DİK: Bize biraz çalışma koşullarınızdan bahsedermisiniz ?

İşçi: Elbette ki, biz fabrikada 20-25 kişiden oluşan taşeron içişçiyiz. Çalışma koşullarımız oldukça ağır. Fabrika olduğu halde bizi yıldırdı yeni çıkan yasa olan 4C yasası çerçevesinde çalıştırıyorlar. İşin yoğunluğuna göre bizi işe çağırıyorlar. Örneğin iş 15 günlükse 15 gün için çağırıyorlar, bir aylıksa ona göre çağırıyorlar. Ama çoğu zaman hiç 1 aylık çalıştığımız olmadı, maaşımız asgari ücretin altında, 550-600 lira civarı ve çoğu zaman işe çağırıyorlar, onun için ekonomik anlamda ciddi bir sıkıntı çekiyoruz. Bu da yaşamımızda çok büyük olumsuzluklara neden oluyor.

DİK: Siz yıldır bu işyerinde mi yaşamınızı sürdürmeye çalışıyorsunuz? Bu sizin için zor olmadı mı?

İşçi: Ben daha önce farklı iş kollarında da çalıştım. Bir çok mesleğim var. Örneğin elektro makine taşıyıcılık, mekanik bakım, boya imalatı, oto tamiri vs. Ancak ben işsiz kaldıktan sonra, yani beni işten

çıkardıklarında krizi bahane etmişlerdi, bundan kaynaklı iş bulamadım. Uzun süre işsiz kaldım, çaresiz bu işe başlamak zorunda kaldım. Daha iyi bir iş bulursam oraya giderim, ancak bu durumda biraz zor gibi görünüyor.

DİK: Sizin ve diğer işçi ve emekçilerin yaşamını bu kadar olumsuz etkileyen neden sizce nedir?

İşçi: Bana göre bunun en önemli nedeni üretimin sürecini tamamlamıştır. Stokların çokluğundan kaynaklı, yeni üretimin olmasını engelliyor. Bu da fabrikaların kapanmasına neden oluyor ya da patronların bir çok işçiyi işten çıkarmalarına neden oluyor. Yani üretim kendini yenileyemiyor.

DİK: Sizin bahsettiğiniz bu sorunları, bütün işçiler, emekçiler, ve ezilen halklar da yaşıyor. Dergimiz aracılığıyla iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

İşçi: Ezen kesim örgütlü davranıyor emeğimizi gasp edip bizi sömürürken. Neden işçiler, emekçiler de öyle davranmasın. Hep birlikte örgütlenip bu sistemi değiştirebiliriz. Patron sınıfı işçi sınıfı diye ayırım olmayan bir sistem kurmalıyız. Ancak o zaman bu sorunlar çözümlür, bu sıkıntılar biter.

DİK: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz

İşçi: Ben teşekkür ederim, görüşmek üzere.

Çemen İşçileriyle Dayanışma Etkinliği

27 gündür grevlerine kararlılıkla devam eden Çemen Tekstil işçileriyle dayanışma amacıyla, 7 Şubat 2010 Pazar günü Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir etkinlik düzenledik. Etkinliğimiz Çemen işçilerinin ve eş ve çocuklarının da katılımıyla saat 13:30'da başladı.

Açılış konuşmasını yapan arkadaşımız kısaca Ayışığı Sanat Merkezi'nin amaçlarından bahsederek etkinliğin yapılaş amacını anlattı. Ve sinevizyon gösterimine geçildi. Çemen işçileri için özel olarak hazırlanan sinevizyon gösteriminde grevlerinin ilk gününden beri yaşadıkları eylemlilik süreci anlatıldı. 15 dakika süren sinevizyon gösterimi büyük bir beğeni ile izlendi. Sinevizyon gösteriminin ardından Antep Devrimci İşçi Komiteleri'nin etkinlik için gönderdiği mesaj okundu. Ve ardından serbest kürsüye geçildi.

Serbest kürsü bölümü bir çok kişinin söz almasıyla verimli bir şekilde gerçekleşti. En önemlisi ise işçi temsilcisi arkadaşlardan birisi söz alarak samimi, içten duygularını bizlerle paylaştı. Konuşmasında *"öncelikle böyle bir etkinlik düzenleyerek bizleri bir araya getiren arkadaşlara teşekkür ediyorum. Ben bu zamana kadar emek nedir, sendika nedir, grev nedir bilmezdim. Greve başladığımızda ise ne yalan söyleyeyim başarılı olacağımıza çok inanmıyordum. Eşim de bana 'ne işin var, bırak grevi sağlığın daha önemli' diyerek karşı çıkıyordu. Ama şimdi öyle düşünmüyorum. Özellikle yanımıza destek için gelen arkadaşlardan sonra mücadelem daha fazla inanmaya başladım. Birden bana güç geldi. Ve eşim de artık benim yanımda bana destek oluyor. Bu grev bize çok şey öğretti..."* diyerek işçi sınıfının mücadele içerisinde nasıl bir gelişim gösterdiğini açık bir şekilde gösterdi. Ayrıca Devrimci Öğrenci Birliği'nden bir arkadaşımız da söz aldı ve öğrenci gençlik olarak Çemen işçilerinin yanlarında olduklarını belirtti. Arkadaşımız ayrıca öğrenci gençliğin sorunlarına da değindikten sonra öğrenci gençliğin geleceğinin işçi sınıfının mücadelesine bağlı olduğunu belirtti. Ve yine bu sefer kürsüye Çemen işçisi arkadaşımızın eşi çocuğu kucaklarında çıkarak büyük alkış topladı. Konuşmasında Çemen işçilerinin mücadelesindeki haklılığa değinerek eşinin ve bütün Çemen işçisinin yalnız olmadığını, onlara her zaman destek olacağını belirtti. Konuşmasının devamında ise Çemen işçilerinin yaşadığı en ciddi sorunlardan biri olan eşlerini ve çocuklarını destek için getirmemelerini de eleştirerek bütün işçileri eşleriyle birlikte mücadele etmeye çağırdı. Bu esnada bazı işçilerin *"havalara soğuk, o yüzden getirmiyorum"* şeklinde öne sür-

düğü bahanelere karşılık ise eşi de yanına çıkıp, henüz dokuz aylık olan çocuğunu göstererek *"bu çocuk için de hava soğuk değil mi, ama biz yine de çocuklarımızı yanımızda getiriyoruz. Sizler de getirmelisiniz"* dedi. Tatlı bir tartışmanın ardından eşi ve çocuklarıyla sahnede olan Çemen işçisi arkadaş ve eşi bütün katılımcılar tarafından uzun süre coşkulu bir şekilde alkışlandı.

Ardından şiir grubu sahneye çıkarak bizlere bir şiir dinletisi gerçekleştirdiler. Şiir grubundan sonra da Ayışığı Tiyatro Grubu, Çemen işçileri ile ilgili hazırlamış oldukları oyunun gösterimini gerçekleştirdiler. Grup, oyunda bundan seneler sonra yaşayan bir Çemen işçisini, eşini ve çocuğunu canlandırdı. Sosyalizmde yaşayan aile içerisinde, çocuğun anne ve babasına sorduğu *"kapitalizm nedir, siz o dönemleri yaşadınız, o dönemler nasıldı?"* sorusuna verilen cevabı konu alan oyunda sosyalizmin bizlere getireceği kazanımlar anlatılırken aynı zamanda Çemen işçilerinin vermiş olduğu mücadele ve patronların nasıl bir kar hırsı içerisinde olduğu güzel bir şekilde anlatıldı. Oyunun en sonunda ise patronların nasıl devrildiğine estetik bir şekilde yer verildi. Çok kısa bir süre içerisinde hazırlanılmasına karşın oldukça başarılı bir oyun sergileyen tiyatro grubu büyük bir coşkuyla alkışlandı.

Tiyatro grubundan sonra ise sahneye Deniz Ezgi Müzik Grubumuz çıktı. İşçilerin de yabancı olmadığı ezgileri hep birlikte söyledik. Ve son olarak da işçilerin de katılımıyla coşkulu bir şekilde halaylar çekilirken, işleri olmasından kaynaklı etkinliğimize geç katılacaklarını belirten bir grup Çemen işçisi içeriye girdi. Onlar da etkinliğe katılanlar tarafından alkışlarla karşılandı.

Ve halaylarımızı hep birlikte çekmeye devam ettik. Halaylardan sonra ise etkinlik programımız sona erdi.

Etkinlik programımız sona ermiş olsa da gün henüz bitmemişti. Çemen işçisi arkadaşların gelmesiyle birlikte çoğunluğu ele geçiren işçi arkadaşlarla sohbetler etmeye başladık. Çemen işçilerine grevleriyle ilgili bir çok soru soruldu, sorular işçiler tarafından cevaplandırıldı ve güncel gelişmeler üzerinden değerlendirmeler yapıldı. Özellikle genç arkadaşlarımız açısından oldukça öğretici geçen sohbetin ardından artık saatler 16.30'u gösteriyordu, işçi arkadaşların kalkmaları gerekiyordu. Sanat merkezinden çıkarılarken Çemen işçilerini *"Çemen İşçisi Yalnız Değildir"* sloganlarıyla uğurladıktan sonra etkinliğimiz sona ermiş oldu.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

İŞSİZ ÖĞRETMENLER DE SOKAKTA

Tüm işçi ve emekçilerin, ardi ardına sokaklara çıktığı üzerinde yaşadığımız topraklarda, bir eylem de “Ataması Yapılmayan Öğretmenler”den geldi. Eğitim, Fen Edebiyat Fakültelerinden mezun olan, öğretmen olabilmek için pedagojik formasyon alan, yüksek lisans eğitimi alan öğretmenler, KPSS sınavında “yeterli puan” alamadıkları gerekçesi ile atamaları yapılmadıkları için işsizler.

Öğretmenleri işsizler ordusu halinde bekleten sistem, onları kadrosuz, iş güvencesiz, sigortasız, kısacası geleceksiz çalıştırma yoluna gidiyor. Öğretmenlere kadro vermek yerine, “sözleşmeli” ve “ücretli” olarak “işe alıyor”.

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu-AYÖP, 31 Ocak günü Ankara’da Abdi İpekçi Parkı’nda büyük öğretmen mitingi düzenledi. İçeride, İstanbul, Batman, Ordu, Adana, Van, Bursa, Antep, Eskişehir, Samsun ve Türkiye’nin dört bir yanından otobüsler ile Ankara’ya geldiler.

Devrimci Emekçi Komiteleri(DEK) de destek vermek üzere, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” pankartı ile Ankara’da AYÖP’ün yanında idi. Sabah saatlerinde Ankara’ya inen AYÖP’lüler, kahvaltı yapmak ve dinlenmek için çeşitli sendikalara dağılırken, DEK de TEKEL işçilerinin yanına, Tekel İşçileri Caddesi’ne, Türk-İş’in önüne gitti. “Bütün İktidar Emeğin Olacak”, “Yaşasın İşçilerin, Emekçilerin Mücadele Birliği”, “TEKEL İşçisi Yalnız Değildir” sloganları atan DEK, çadırları dolaşarak işçilerle merhabalaştı ve sabah çayını çadırlarda içti.

Saatler 10:30’a gelirken, tüm illerden gelen AYÖP’lüler, sloganlar atarak TEKEL işçilerinin yanına gelmeye başladılar. Pankartlarıyla, renkli-yaratıcı dövizleriyle gelen işsiz öğretmenler, kendilerinin 4-C’den daha kötü koşullarda çalışmak zorunda bırakıldıklarını anlattılar işçilere. “Kadrolu ve Güvenceli İş İstiyoruz”, “Ücretli Köle Olmayacağız”, “Ne 4-C Ne 4-B, Kadrolu İş Güvenceli Gelecek İstiyoruz”, “Okullara Polis Değil Öğretmen Atansın”, “Köle Değil Öğretmeniz, Kadrolu Güvenceli Atama İstiyoruz”, “Koşulsuz Atama İstiyoruz”, “Engelliye Bir de KPSS Engeli”, “1 Kadrolu öğretmen = 3 Ücretli Öğretmen” pankart ve dövizlerin yanı sıra yarı şaka yarı ciddi, esprili bir dille hazırlanmış “Kız İstedik Vermediler, Ücretlisin Dediler”, “Milletvekilliği İçin KPSS Şartı Getirilsin”, “Baba Beni Okula Gönderme, Çünkü Okulumda Öğretmen Yok”, “Kardelen Ayşe İşsiz” pankart ve dövizleri taşıyorlardı.

Bu sırada çadırlarda işçilerle sohbet eden Devrimci İşçi Komiteleri adına ve Devrimci Emekçi Komiteleri adına birer konuşma yapıldı TEKEL işçilerine. “Biz Devrimci Emekçi Komiteleri olarak bu anlamlı mücadeleye deste-

ğe geldik. Sizin gibi işsizlikle tehdit edilip kölece çalışma şartlarında yaşamaya mahkum edilen tüm işçi ve emekçiler gibi bizler de bu saldırılara maruz kalıyoruz. Bu yüzden bu haklı mücadelenizin yanınızdayız. Ve sizin kazanımlarınız bizim kazanımlarımız olacaktır. Dünya Emeğin Oluncaya dek mücadele edeceğiz” diyen genç DEK’li işsiz öğretmen, işçilerin sloganları ve alkışlarıyla karşılandı.

Saat 12:00 civarında işsiz öğretmenler pankartlarının arkasında kortejler oluşturarak Abdi İpekçi Parkı’na doğru yürüyüşe başladılar. “Ücretli köle olmayacağız”, “Nimet şaşırma, sabrımızı taşırma”, “Şubat’ın işini Haziran’a bırakma”, “Kadrolu atama istiyoruz”, “Direne direne atanacağız!” sloganlarıyla yürüyen öğretmenler, platformun yeni kurulduğu Abdi İpekçi Parkı’na girmeye başladılar. Miting başlamadan önce platformdan çalınan coşkulu müzikler herkesi coşturdu ve tüm alan halay çekmeye başladı.

Mitingin başlama saati gelince, mitinge destek için gelenler de platformdan anons edilmeye başladı. Art arda anons edilen isimler, gerici ve faşist olarak bilinen sarı sendikalar oldu. Ardından ise CHP, İP gibi yine şovenistliği ve karşı-devrimciliği ile öne çıkmış partiler anons edildi. Alana kitlesel olarak gelen TEKEL işçileri de anons edildi ve “hoşgeldiniz” denildi. Ancak daha açılış konuşmasında TEKEL işçileri bu karşılamayı pek “hoş” bulmadılar. Alanın coşkusu ile halaya duran TEKEL işçilerine, alanı çevreleyen polisler edilen teşekkür, soğuk bir duş etkisi yarattı. Daha birkaç hafta önce bu alanda biber gazı yiyen, üzerlerine lağım suları sıkılan, coplanan ve havuza düşürülen işçiler, aynı alanda polise edilen bu teşekkürü duyunca yuhalamaya başladılar. Ve ardından anons edilen CHP de yuhalanınca, alanda kısa süreli bir dalgalanma oldu.

AYÖP, ilk kurulduğu günden bu yana, “hiçbir siyasete mensup olmadıklarını” söylüyor ve “her tür siyasi yapıya mesafeli” yaklaşıyordu. Bunun bir sonucu olarak da, miting alanına girerken, TEKEL işçileri ile birlikte alana giren Devrimci Emekçi Komiteleri’nin

pankart ve bayraklarına da müdahale etti. Alanda kısa süre açık kalan “Bütün İktidar Emeğin Olacak” pankartı, alanın dışında yüksek bir yere alınmasına rağmen, kısa süre içinde ona da müdahale edilerek kaldırılması istendi. Miting tertip komitesinin inisiyatifine uyularak pankart tamamen kaldırıldı. Ancak bu sırada gerici-faşist, karşı-devrimci ve burjuva siyasetlerin adları kürsüde anons edilmeye devam ediliyor, düzenin temel taşlarından biri olan DSP’nin pankartı da dalgalanmaya devam ediyordu.

Platformdan yapılan konuşmada öğretmenler, yıllardır atamalarını yapmayan, branşlar arasındaki adaletsiz dağılım ve bütçe yetersizliği söylemleriyle kadrolu alımları gerçekleştirilmeyen, kendilerini işsizliğe, ücretli ve dersane köleliğine mahkum eden Bakanlıkta protesto ediyorlardı. Bir ana çıkarak orada konuşma yaptı ve “karşı çıkmaya devam edin” dedi.

Ataması yapılmadığı için intihar eden 11 öğretmenin anısına saygı duruşunun yapılacağı anons edildi ve kitle 1 dakikalık saygı duruşuna davet edildi. Saygı duruşu esnasında, onyıllardır gelenek haline geldiği üzere bir şiir ve marş okundu. Platformun buna tepkisi gecikmedi ve “intihar eden meslektaşlarına karşı saygılı davranmayanlara teşekkür” etti.

Bu artık bardağı taşıran son damla idi. Devrimci Emekçi Komiteleri, arkalarında TEKEL işçileri ile birlikte mitingi ve AYÖP’ü protesto ederek alanı terk ettiler. Miting, AYÖP Dönem Sözcüsü Şafak Bay’ın konuşması ve kendisi de bir öğretmen olan Nurettin Rençber’in kısa bir müzik dinletisiyle sürdü.

Miting sürerken, Devrimci Emekçi Komiteleri ile birlikte Ankara’ya gelmiş olan Emeğin Ezgi de, Adıyaman TEKEL’in çadırında müzik ziyafeti veriyordu.

Mitinglerini bitiren AYÖP, TEKEL işçilerinin yanına uğrayıp, yangından kaçır hızla şehir dışından gelen otobüslerini kaldırıp Ankara’dan ayrıldılar.

MARMARAY İŞÇİLERİ DE KAVGA MEYDANINDA!

Marmaray projesi kapsamında arkeolojik çalışmalarda çalışan Marmaray işçileri, 15 gündür direnişterler. Üç yıldır ücretlerine zam yapılmayan Marmaray işçileri, ücretlerinin geç ödenmesi, sigortaların yatırılmaması ve üç yıllık ücret zamlarının 1 lira olarak yapılmasına karşı eylemdeler.

Bizler de DİK'li işçiler olarak "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazılı dövizlerle işçilere destek verdik.

Şantiye önüne çadır kuran işçilerle birlikte "Direne Direne Kazanacağız", "İnsanca Yaşamak İstiyoruz". "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Polat Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "İtfaiye İşçisi Yalnız Değildir", "Esenyurt İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atılarak halaylar çekildi.

15 gündür direnişte olan Marmaray işçileri bu gün bir de basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını okuyan Marmaray işçisi Aydın Erhan "Basına ve Halkımıza. Bizler Marmaray projesinin Yenikapı şantiyesinde ana firma Gama-Nuro'l'un taşeronu Polat Deniz İnşaat'ın bünyesinde arkeolojik kazıda çalışan işçileriz. İnsanca yaşamamıza yetecek ücret talebiyle 16 Ocak'tan beri iş bıraktık, işyerinin önünde direnişteyiz. 2007 yılından bu yana çalışıyoruz, o günden beri aylıklarımıza hiç zam yapılmadı. En son patron bizimle 16 Ocak tarihinde toplantı yaptı. Ve günlük ücretlerimize 1 TL zam yapacağını söyledi. Beğenmeyenlere de kapıyı gösterdi. Sorun sadece ücret artışı değil, yemekhanemiz ve yemekler de çok kötü. Elbiselerimizi değiştirecek yer yok. Çizme eldiven verilmiyor. Verilse bile 5-10 katı aylığımızdan kesiliyor. Ayrıca sigortalarımız sürekli kesik yatırılıyor. Ücretlerimiz zamanında verilmiyor."

Bizler Marmaray işçileri olarak insanca yaşamamıza yetecek ücret, sigortalarımızın düzenli yatırılmasını... kısacası insanca yaşama ve çalışma koşulları istiyoruz" diyen Erhan, 46 gündür onurluca direnen Tekel işçilerinin, Esenyurt ve itfaiye işçilerinin yolunda yürümekte kararlı olduklarını vurguladı.

Basın açıklamasından sonra sık sık sloganlar atılarak halaylar çekildi. İşçiler akşam 17:00'a kadar şantiye önünde bekliyor. Tekrardan evlerine dönen işçiler, sabah saat 08:30'da şantiye önüne geliyorlar.

MARMARAY İŞÇİLERİ DİRENİŞE DEVAM EDİYOR

18 Gündür direnişte olan Marmaray arkeolojik kazı işçileri eylemlerine devam ediyor. 3 yıldır ücretlerine zam yapılmadığı ve çalışma koşullarının kötü olması nedeniyle 16 Ocak tarihinde işe alınmayan Marmaray işçileri, direnişlerini her gün saat 08:00-17:00 arasında şantiye önüne çadır kurarak sürdürüyor.

Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak Marmaray işçilerini yalnız bırakmıyoruz. Devamlı Marmaray işçilerinin yanında mücadelelerine destek oluyoruz. İşçilerin haklılıklarını, neler yapılması gerektiği üzerine konuşuluyor.

Bugün direnişin 18. gününde TÜMTİS sendikasında Marmaray işçileri bir toplantı yaptı. Şantiye önünden sendika binasına kadar "Direne Direne Kazanacağız", "Marmaray İşçisi Yalnız Değildir", "İnsanca Çalışmak İstiyoruz", "Kurtuluş Yok Tek Başına ,Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Marmaray İşçisi Köle Değildir" sloganlarıyla yüründü.

Toplantıda her işçi kendi düşüncelerini söyleyerek bir eylem planı çıkartıldı. Ve kararlar alındı.

Daha sonra tekrar sloganlarla şantiye önüne gidildi. Bir müddet şantiye önünde bekledikten sonra, avukatın gelmesiyle tekrar sendika binasına sloganlarla yürüdük. Avukat hukuksal süreçte neler yapılacağını anlattı. İşçiler sorular sorarak bilgi aldı.

Toplantı bitimi saat 16:30 civarında "Ücretlerimizin Yükseltilmesi ve Çalışma Koşullarımızın Düzeltilmesi için Direnişteyiz, Marmaray İşçileri" yazı pankartla TÜMTİS önünde toplanarak sloganlar attı. Çevredeki seyreden insanlara Marmaray işçilerinin neden direnişte olduğunu anlatan ajitasyon ve propagandalar yaptı. Daha sonra şantiye önüne kadar sloganlarla yürüdü. Şantiye önünde de sloganlar atarak çadırımızı topladık.

MARMARAY İŞÇİLERİ HER YERDE

Direnişlerinin 19. gününde Marmaray işçilerinin eylemlikleri sürüyor. 2 Şubat Salı günü Marmaray işçileri önce Taksim'de, sonra Maslak'ta eylem gerçekleştirdiler.

Önce saat 12:30'da Taksim'de yapılan "Birleşelim Tek El Olalım, Dayanışmaya" eyleminde yer aldık. Tarlaşah'ından İstiklal'e çıkan sokakta pankart açarak sloganlarla Tak-

sim'e kadar yüründü. Daha sonra Taksim'de bekleyen kitleyle birleşen işçiler Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca "Genel Grev, Genel Direniş", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Marmaray İşçisi Yalnız Değildir", "Başkanlar Göreve Genel Greve" sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasından sonra, Marmaray işçileri İs-

tiklal Caddesi'nde pankart açarak "Marmaray İşçisi Köle Değildir", "Marmaray İşçisi Yalnız Değildir", "İnsanca Çalışmak İstiyoruz", "direne direne kazanacağız" sloganlarla ajitasyon konuşmalarıyla araçlarımıza Tarlaşah'a kadar yürüdük.

Daha sonra Gama-Nurol'un Maslak'taki şirketlerinin önünde basın açıklaması yapmak için harekete geçtik. Nurol'un önüne geldiğimizde polisler bizden önce orada bekliyorlardı.

Yağışın ve rüzgarın şiddetli olmasına rağmen basın açıklamamızı gerçekleştirdik. Şirketin önünde pankartımızı açarak sloganlarımızı haykırdık. Basın açıklamasını Marmaray işçisi Aydın ERHAN okudu. Basın açıklamasında "Basına ve halkımıza. Bizler asrın projesi Marmaray'da kölece çalışan işçileri. Marmaray'ın yeni kapı şantiyesinde ana firma Gama-Nurol'un taşeronu Polat bünyesinde arkeolojik kazıda çalışıyoruz. İnsanca yaşamamıza yetecek ücret talebiyle 16 Ocak tarihinden beri iş bıraktık. İş yerinin önünde direnişteyiz. Binlerce işçi kardeşimiz gibi biz de çok düşük günlük ücretle sigortalarımız düzenli yatırılmadan çalışıyoruz.

2007'den beri aylıklarımıza hiç zaman yapılmadı. 2 yıldır günlük 27.50 liraya çalıştırılıyor" diyen ERHAN, mücadelelerine devam edecelerini belirterek basın açıklamasını sonlandırdı.

"ASRIN PROJESİ MARMARAY" İŞÇİLER 21 GÜNDÜR DİRENİYOR

Direnişlerinin 21 gününde Marmaray işçileri Haydarpaşa'da bulunan Devlet Liman Hava yolları Marmaray Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı. Saat: 12:30'da pankart ve dövizlerini açarak DLH önüne kadar "Yaşasın Marmaray Direnişimiz", "Marmaray İşçisi Köle Değildir", "DHL İşçilere Sahip Çık", "İşçiler Burda Patron Nerede" sloganlarını atarak Bölge Müdürlüğü önüne gelindi. Bir süre burada sloganlar atarak bekleyen Marmaray işçileri, çevredeki insanlara da bildiri dağıtımını yaptılar.

Daha sonra basın açıklamasını Marmaray işçileri Adına Aydın ERHAN okudu. Okuduğu basın açıklamasında Deniz Polat'la görüşme talep ettiklerini ancak olmadığını, daha sonra DLH ile görüşme talep edildiğini dile getiren ERHAN, DLH'nin de taleplerine cevap vermediğini söyleyerek Tekel işçilerinin mücadelesini selamladıklarını söyledi. Ve direnişlerine devam edebileceklerini vurguladı.

Basın açıklamasından sonra işçiler sokağın başına kadar yine sloganlarla yürüdü. Araçlarına binen işçiler şantiye önüne geri döndü.

**Devrimci İşçi Komiteleri
(DİK)**

“SEN BİZİMSİN İSTANBUL... KAVGAMIZIN BAŞKENTİSİN!”

“Sabahların mağrur olsun İstanbul / Başşğmez olsun yeter ki (...) Sen yitirmedin inancını bir gün olsun” denilerek başladı Ayışğı Sanat Merkezi'nin etkinliği.

“2010 Kültür Başkenti” ilan edilen İstanbul'un, asıl olarak İstanbul'u yaratan emekçilere, onların ellerine, emeğin kavgasını verenlere ait olduğunu söylemek için “Kavgamızın Başkenti İstanbul” kampanyasını başlattı. Ocak ayının sonlarında start verdiği kampanyasında, 30 Ocak günü, İstanbul'da şair, yazar ve aydınlarını davet ettiği bir etkinlik düzenledi.

Saatler 18.00'i gösterirken, Ayışğı Sanat Merkezi, “Eteklerini tutuşturuyor Ameleperver Cemiyeti, 'Tatili Eşgal'e çıkan tramvay işçileri, Kasımpaşa tersanelerinde ömrünü tüketenler... Her tuğlada, her putrelde, her taştta alınterini ve el izlerini bırakanlar... İlmek ilmek, hücre hücre örenler seni... Eller, eller... Hayatı yaratan eller... Tutup silkeliyor seni tarihin içinden Cibali Tekel'in kadın işçileri. Boğaz boyunca dizilen tüütün depoları, fabrikalar... Sahi nerede şimdi Beykozlu kundura işçileri? Paşabahçe Şişe-Cam... Neredeler İstanbul... Soruyor musun? Diyorlar ki, sen ne tarihin güzide çocuğusun, ne de milyonlarca nasırlı elin ürünü! 'Avrupa Kültür Başkenti' adı altında yükseltilip metrekafe fiyatın, sunulmalısın köle pazarına... Kabul ediyor musun? İşte Saraçhane'de toplanan yüz binler, işte Kavel... Şu köşeden çıkıp geliyor Haziran'ın büyük eylemcileri... Yine 1 Mayıs ve Taksim... '77 1 Mayıs'ının işçileri doldurmuş tüm meydanları, Beyazıt'ın kanlı Mart'ını sormaya geliyorlar tarihten. Gazi'den, Sultanbeyli'den iniyor gecekondulular kalbinin merkezine. 'Güvercin ürkekliği'yle yürüyen Hrant'ın, Şişli kaldırımından bize bakıyor bedeni... Sokak ortalarında, evlerinde, üniversitelerinde öldürülenler... Geleceği aydınlatan izleri görmüyor musun? Tir tir titretiyor hala para babalarını, AKM'den bakan pankarttaki o bilekleri zincirli işçi! Dev stantlarla kapatmaya çalışıyorlar kabuslarını... 6.Filo'ya karşı yürüyenlerin öfkeli sloganları duyulmasın istiyorlar, milyonlarca grevcinin yüzleri ışıtmassın bugünü ve geleceği... Ne emeğe dair tek bir anın, ne de seni yaratan

'küçük insanlar'ın... Tümü silinmeli hafızalarından... Oysa biz seni tramvayına asılan çocuklarının gülüşüyle seviyoruz... Her taşında alınteri olan emekçilerinle... Biz seni her an patlamaya hazır kalabalığınla seviyoruz... Çamurlu varoşların bitimsiz umudu ve isyankârlığıyla... Seni sermayenin 'kültür başkenti' olarak ilan edenler bilmelidir ki, sen bizimsin İstanbul. Sokakların, meydanların, fabrikaların, üniversitelerin bunu haykırır. Bunu haykırır sloganlarımız...” diyerek açılış konuşması yaptı.

Ayışğı Sanat Merkezi emekçilerinden Songül Yücel'in bu konuşması öncesinde, salonda bulunan tüm davetliler, başta İstanbul'u

kavgasıyla bugüne taşıyanlar olmak üzere, tüm dünyada ölümsüzlüğe uğurladıklarımız için saygı duruşuna davet edildi.

Ayışğı Sanat Merkezi'nin davetlisi olarak, İstanbul'u İstanbul yapan ellerin sahibi işçiler, asrın projesi olarak adlandırılan Marmaray Projesi'nde çalışan ve haklarını istedikleri için eylemde olan Marmaray işçileri de salondaydı. Onlar da iki haftayı aşkın süredir direnişte ve sokaklarda eylemlerde idiler. Ve o gün hem eğlenip dinlenmek, hem de kültürel bir etkinliğe katılmak adına Su Gösteri Sanatları Merkezi'nde idiler. Marmaray işçileri, etkinliği kendi renklerine büründürdüler kısa sürede.

Songül Yücel'in ardından Ermeni bir tiyatro sanatçısı olan Ani İpekkaya davet edildi sahneye. Ani İpekkaya, sahnelerin ustalarını, tiyatroya verilen emekleri anlattı bize tüm mütevaziliği ve sıcaklığıyla.

Şair Selah Özakın davet edildi sahneye. “Sen farkına varsan da varmasan da bu şehir, bu İstanbul hep böyle” dedi izleyicilere şiirinde. Her zaman yanımızda olan şair arkadaşımız Atilla Oğuz da bir İstanbul şiiri ile gelmişti. Ve yine şair dostlarımız Leyla Sevim ve Muharrem amca sahneye geldi, şiirlerini okudu.

Devinim Tiyatro Atölyesi, Vedat Türkali'nin “İstanbul” şiirini oyunlaştırarak geldi sahneye. “Bekle Bizi İstanbul” dediler herkesi coşkulandıran sesleri ile.

EmeğeEzgi ve Bahara Ezgi de sahne idi. Davetlileri coşturdular. Ve etkinlik, herkesin kendisini bunun bir parçası gibi hissettiği bir ortama dönüştü. Marmaray işçileri aldı sahneyi. Bir konuşma yaptılar öncelikle. Sonra türküleriyile geldiler ve halaylarıyla katıldılar etkinliğe.

Emeğin ve kavgamızın Başkenti İstanbul'u omuz omuza selamladık Marmaray işçileri, aydın ve sanatçılarla birlikte. Ve “Bilesin ki sözümüz başımız üstünedir. / Binlerce ölü versek de sokaklarında / Aralıksız yağmalansa da uykularımız / yetme se düşlerimiz / çocukluğumuz, gençliğimiz yağmalansa da / Yine de inat ve sabırla / Kurşun yaralarımızdan kan taşıyacağız alaca şafaklarına / Sabahların mağrur olsun İstanbul / Başşğmez olsun yeter ki” □

BOLU

MALATYA

MERSİN

NİĞDE

ESKİŞEHİR

DIYARBAKIR

URFA

BATMAN

HATAY

SİVAS

ADANA

İZMİT

ANTALYA

BURDUR

SİİRT

Ankara
4 Şubat
2010

Antep
4 Şubat
2010

İzmir
4 Şubat
2010

Mersin
4 Şubat
2010

İstanbul
4 Şubat
2010